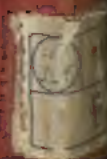

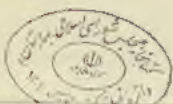
f9v

۱- در نه فاضله در کشف القبا سلی هم صوفیه و صوفی و ذکر جلی و شفیق المولف
 تالیف عبد الرشید بن نور الدین شوشتری مولف سال ۱۰۵۸ هجری قمری
 صاحب الذریعه از ابن کثیر
 ۲- رساله فی فنی عینه صلوٰه الجہت تالیف عبد الرحمن بن حاجی محمد المولف
 ابن اسماعیل فرخ مند فی ملتصف شعبان سنه ۱۰۵۸ هجری قمری
 بنو عقیل المولف مبین تالیف محمد بن رضا قلی القاری در اصول عماد
 فارسی

بازدید شد
 ۱۳۸۲

بازرسی شد
 ۲۶ - ۲۷

۵۴۴۷

کتابخانه مجلس شورای ملی		شماره ثبت کتاب ۶۳۹۲۱ ۲۲۰۳
کتاب مجروحان جنگ دوم - فاضله		
موضوع	مؤلف	
شماره قفسه		

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

۴۲۸۶

۱- در نه فاضله در کشف القبا سلی هم صوفیه و صوفی و ذکر جلی و شفیق المولف
 تالیف عبد الرشید بن نور الدین شوشتری مولف سال ۱۰۵۸ هجری قمری
 صاحب الذریعه از ابن کثیر
 ۲- رساله فی فنی عینه صلوٰه الجہت تالیف عبد الرحمن بن حاجی محمد المولف
 ابن اسماعیل فرخ مند فی ملتصف شعبان سنه ۱۰۵۸ هجری قمری
 بنو عقیل المولف مبین تالیف محمد بن رضا قلی القاری در اصول عماد
 فارسی

بازدید شد
 ۱۳۸۲

بازرسی شد
 ۲۶ - ۲۷

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

۵۴۴۷

کتابخانه مجلس شورای ملی		شماره ثبت کتاب ۶۳۹۲۱ ۲۲۰۳
کتاب مجروحان جنگ دوم - فاضله		
موضوع	مؤلف	
شماره قفسه		

۴۲۸۶

بریشان
کرد و هر چند کسی عالم داشته
باشد باید که کسی ننهد علم
او را یادم

۱۶۵

که عرض صلح عقول بشیریه بوده و از شدت مصطفویه در نهایت بعد متکلم میشده اند
و احتیاج بایات قرآنی که از مشاهبات بوده یا از منقحات میفوده اند یا با حاد
حقیقت رسالت بنا بر کمال آن مثل حال آیات قرآنی است که در و تائید و تسویه و توحید
و تشابه است همچنانکه در ادوات ائمه معصومین علیهم السلام متفاد و معلوم است متکلم
میشده اند و کما بر افعالی جنید که طریقه ربانان بوده طایفه مشوه خود می ساخته اند
مثل ترک اطعمه طبیعی و البته نفیس و رشید میار بودند و روزی در سخن و تکرار می گفتند
کردن و زود در دنیا خوردن باین طریق که اگر چیزی از زوال دنیا صاحب بوده اند نگاه
نمیداشتند و تغییر میدادند و آنکه یوژن علی ایفم و لوکان هم حصار و می یونی
شیخ قسب فاکلک هم گفته اند که از حسنات آنهاست قرآنی است قدوه ساخته
عمل بایده و الدین اذا انفقوا لم یسرفوا و لم یقصر و اوکان بین ذلک قرآنا وایه و ایضاً
بدان مقلوالتی استیک و لایستطیع علی البسط مفعول موما محسوس که تاریخ ایه اولی است
نمی نموده و حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمودند که ای ابی طالب ای باب کرامت
الربانیة بن ابی القدر یعنی ابی عبد الله علیه السلام قال جاءت امرأة عثمان بن مظعون الى النبی
صلی الله علیه و آله فقالت یا رسول الله ان عثمان یصرم النهار و یوم الدلیل یخرج رسول الله صلی الله علیه و آله
مغضباً یجمل علی وجهه یجمل علی وجهه حتی جاء عثمان ف یصلی ف یفرض عثمان حین رآه
رسول الله صلی الله علیه و آله فقال یا عثمان لم یسرفی الله و ما لی بوجهه و لکن بعضی الله الخیر
السلمة السخیة اصبر و اصبر و المالی فی حقی اجبت فطریق قلبی من سستی و من سستی
الکمال یعنی در کانی در باب کرامت ربانیت از عبد الله بن قرام از حضرت ابی عبد الله
علیه السلام روایت نموده که روزی عثمان بن مظعون که برادر رضای حضرت خاتم الانبیا صلی الله علیه و آله
بود آمد بسوی رسول الله صلی الله علیه و آله پس گفت ای رسول خدا عثمان بن مظعون روزی خود را
بروزه میگذرانم و شب خود را باغز یعنی خود را از زحمت انداخته بروی که میل میباشم
امروزانه پس حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله غضبنا که شد گفتی بحقیق که تعلیم من مبارک خود را به
بدست مبارک خود گرفته پس روزی رفت تا آنکه آمد بسوی عثمان بن مظعون پس دیدار را
که نماز میکرد عثمان بن مظعون چون دید حضرت خاتم الانبیا را که بجانب او می آمد

[illegible]

صوفی

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله وحده
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
وبعد فاعلم ان هذه الرسالة هي في حق
الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر
الطهراني قدس سره

بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله وحده
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
وبعد فاعلم ان هذه الرسالة هي في حق
الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر
الطهراني قدس سره

فهمت ما في هذه الرسالة من المطالب

مقدمة في نقل كلام الفقهاء فصل في ذكر ادلة العالمين بالتبعية وجوابهم

فصل في الدليل على حق التبعية وجوابهم مقدمته في بحث مقدمته في حقيقة التبعية وحقيقة خبر الواحد

فصل في ذكر عيان جماعة توهوا انهم في بيان وجوب التبعية والخبر في قول بالعبودية والجواب عنها في زمن الغيبة وفي بحث خبر اهل الفقيه على قدر التبعية

ثم ذكر بحث الاجتهاد وحقيقة حقيقته ورد مفكره وسنن ايرطه

١١٩
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله وحده
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
وبعد فاعلم ان هذه الرسالة هي في حق
الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر
الطهراني قدس سره

بسم الله الرحمن الرحيم وثقته

الحمد لله على جميل بلاءه وله الشكر على جميل بلاءه والصلوة على اشرف
انبيائه محمد واليهم من الله وبعد فاعلم ان هذه الرسالة مختصرة في بيان
نفي وجوب التبعية لصلوة الجمعة في زمن الغيبة واهل الموقف والمعير
مقدمة اعلم ان لا خلاف في وجوب صلوة الجمعة وجوباً عينياً عند
سلطنة الامام عليه السلام **فذهب** جماعة الى تحريمها جماعة الى جوازها
وهو المعبر عنه بالوجوب التقريبي **وقد اشتهر** جماعة من اهل
عصرنا هذا قولنا لا نأخذوا بانها واجبة عينياً مطلقاً سواء كان
الامام حاضراً او لا سواء كان هناك فقيه ثقة او لا **والغرض** من
وضوح هذه الرسالة نفي هذا القول المستلزم والكلام مع هؤلاء الذين
انقل صاحب كل مذهب على ما وصل اليه **في القائلين** بالتحريم اي
الذين يقولون انه قال على ما نقل عنه العلامة في المختلف في بحث
اشترط استيطان المهر صلوة الجمعة فرض على المؤمنين حضورها
مع الامام في المصل الذي هو فيه وحضوره مع امرائه في الامم
والقرى النائية عنه فانه ظاهر في انحصار الوجوب في الامم واما
والا لكان التحصيل بما لغوا وهو شيء عظيم المنزلة دفع الشك من

مقدمة
بسم الله الرحمن الرحيم
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
وبعد فاعلم ان هذه الرسالة هي في حق
الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر
الطهراني قدس سره

اجل

بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله وحده
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
وبعد فاعلم ان هذه الرسالة هي في حق
الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر
الطهراني قدس سره

اجلاً هذه الطائفة وقدماهم **ومهم** السيد المرتضى رحمه الله
فانه قال لا جعة الا مع امام عادل او من ينصب الامام العادل
فاذا عدم صليت انظر الى ركعات وقال في كتابه الفقه المكي
على ما نقل عنه والاحوط ان لا يصلي الجمعة الا باذن السلطان و
امام الزمان لانها اذا صليت على هذا الوجه انقضت وجازت
باجماع واذا لم يكن فيها اذن السلطان لم تقطع على صحتها واخبارنا
فان قلت هو الا يدل على التحريم لان قول الاحوط يدل على تحريم
يدل نقيضه **قلت** لو كانت صحيحة عنده بدون اذن السلطان
لم يحسن قوله لم تقطع على صحتها اذا الفقيه اذا حصل له الظن
على شرعي بوجوب شيء حصل له الجزم بصحته وهذا ظاهر
وايضاً الظاهر من كلام القدماء تعيين الامر الاحوط من قولهم
عليهم السلام عليكم بالاحتياط وخذوا بالاحتياط **فان قلت**
قلت قوله يدل على ان الاحوط اذن السلطان مع امكانه
فلا يدل على حكم وقت تعذر الاذن **قلت** قوله رحمه الله
والاحوط ان لا يصلي الجمعة باذن السلطان صريح في الحكم
الجمعي مع عدم حصول الاذن وليس في عبارته ما يشعر بالخصوص
هذا بامكان الاذن وهو ظاهر **ومهم** سلكا رفاة قال
ولفقهاء الطائفة ان يصليوا بالناس في الاعياد والا

بسم الله الرحمن الرحيم
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
وبعد فاعلم ان هذه الرسالة هي في حق
الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر
الطهراني قدس سره

[illegible]

فأما الجمع فلا وهو صحيح في التعظيم غير قابل للمساويل ووجه **وتمتنع**
نقل الاجماع على انصراف الامام ولها في بخلافه اعني الوجوب الخيري
الشيخ ابو جعفر الطوسي رحمه الله في الخلاف فانه قال من شرط انعقاد
الجمعة الامام او من يامر الامام بذلك من قاض او امير او مخوذك
ومتنع اي يمتنع بغيره انه لم يقع **تم قال** دليلنا انه لا خلاف ايضا
تتعدد بالامام او من يامر وليس على انعقادها ان يكون الامام
ولا امره **دليل تم قال** وايضا عليه اجماع الرقة فانه لا يختلفون
في ان من شرط الجمعة الامام او امره **تم قال** وايضا فانه اجماع
فان من عهد النبي صلى الله عليه وآله الى وقتنا هذا ما اقام الجمعة
الا للعلماء والامراء ومن قبل الفسقة وتكلمت في ذلك اهل الاعتصام
ولو انفقوا بالبيعة لصلوها كذلك **تم قال** ليس قد رويتم
فيما مضى من كتبكم انه يجوز لاهل القرى والسواد والمؤمنين اذا
اجتمعوا العدد الذي تنفقد بهم ان يصلوا الجمعة **قلنا ذلك**
ثان وثان فيه **مرب فيه** فخر في ذلك محمدي ان ينصب الامام من
يصلى بهم ولا يخفى انه نقل دليلا شرعيا وهو الاجماع وتاويله
هذا الدليل لا يوجب ضعف الدليل فقامت **تمتم محمدي**
درامس فانه قال لا خلاف بين اصحابنا ان من شرط
انعقاد الجمعة الامام او من نصبه الامام للصلوة وقد
لغ فيه غاية المباهلة ونقل عن الشيخ العول بالتخيير في

5/29/22

في الجواز الى التجمع فاعل منه

[illegible]

ذکر ادلة القائلین
بالعينية و جوابهم

الادام في الصلوة للمعبد

والخاص

16 / အပိုင်းဆိုင်ရာအချက်အလက်

واما خلافة
 ارجع عنه
 بها كالمائة
 الحكم الموقر
 ان هذا
 الى الله عز وجل
 هو على نحو
 امة النبي
 ووجهها
 ظاهر في العهد
 سيقا
 للاعمال
 ورنى بعض
 الثالث
 موم حق
 امر الامام
 بل هو مطلق
 لمر الامام
 سائر
 انك مقتدا
 بالسلطان اذا كان صليق الصديق ويكون المراد

البرجوز العقل الزكي

المذكورة

للأخاد
والأختين
وكان رسول الله
صلى الله عليه وسلم
في مكة

٧
قال الصادق عليه السلام
تقول العباد و تقول الباقر عليه السلام
الملك اذن لها فتمها
فيكون الشرط قد حصل
منه
له يوم يجتمع يوم ٢٠ ٢١ ٢٢ ٢٣ ٢٤ ٢٥ ٢٦ ٢٧ ٢٨ ٢٩ ٣٠ ٣١ ٣٢ ٣٣ ٣٤ ٣٥ ٣٦ ٣٧ ٣٨ ٣٩ ٤٠ ٤١ ٤٢ ٤٣ ٤٤ ٤٥ ٤٦ ٤٧ ٤٨ ٤٩ ٥٠ ٥١ ٥٢ ٥٣ ٥٤ ٥٥ ٥٦ ٥٧ ٥٨ ٥٩ ٦٠ ٦١ ٦٢ ٦٣ ٦٤ ٦٥ ٦٦ ٦٧ ٦٨ ٦٩ ٧٠ ٧١ ٧٢ ٧٣ ٧٤ ٧٥ ٧٦ ٧٧ ٧٨ ٧٩ ٨٠ ٨١ ٨٢ ٨٣ ٨٤ ٨٥ ٨٦ ٨٧ ٨٨ ٨٩ ٩٠ ٩١ ٩٢ ٩٣ ٩٤ ٩٥ ٩٦ ٩٧ ٩٨ ٩٩ ١٠٠ ١٠١ ١٠٢ ١٠٣ ١٠٤ ١٠٥ ١٠٦ ١٠٧ ١٠٨ ١٠٩ ١١٠ ١١١ ١١٢ ١١٣ ١١٤ ١١٥ ١١٦ ١١٧ ١١٨ ١١٩ ١٢٠ ١٢١ ١٢٢ ١٢٣ ١٢٤ ١٢٥ ١٢٦ ١٢٧ ١٢٨ ١٢٩ ١٣٠ ١٣١ ١٣٢ ١٣٣ ١٣٤ ١٣٥ ١٣٦ ١٣٧ ١٣٨ ١٣٩ ١٤٠ ١٤١ ١٤٢ ١٤٣ ١٤٤ ١٤٥ ١٤٦ ١٤٧ ١٤٨ ١٤٩ ١٥٠ ١٥١ ١٥٢ ١٥٣ ١٥٤ ١٥٥ ١٥٦ ١٥٧ ١٥٨ ١٥٩ ١٦٠ ١٦١ ١٦٢ ١٦٣ ١٦٤ ١٦٥ ١٦٦ ١٦٧ ١٦٨ ١٦٩ ١٧٠ ١٧١ ١٧٢ ١٧٣ ١٧٤ ١٧٥ ١٧٦ ١٧٧ ١٧٨ ١٧٩ ١٨٠ ١٨١ ١٨٢ ١٨٣ ١٨٤ ١٨٥ ١٨٦ ١٨٧ ١٨٨ ١٨٩ ١٩٠ ١٩١ ١٩٢ ١٩٣ ١٩٤ ١٩٥ ١٩٦ ١٩٧ ١٩٨ ١٩٩ ٢٠٠ ٢٠١ ٢٠٢ ٢٠٣ ٢٠٤ ٢٠٥ ٢٠٦ ٢٠٧ ٢٠٨ ٢٠٩ ٢١٠ ٢١١ ٢١٢ ٢١٣ ٢١٤ ٢١٥ ٢١٦ ٢١٧ ٢١٨ ٢١٩ ٢٢٠ ٢٢١ ٢٢٢ ٢٢٣ ٢٢٤ ٢٢٥ ٢٢٦ ٢٢٧ ٢٢٨ ٢٢٩ ٢٣٠ ٢٣١ ٢٣٢ ٢٣٣ ٢٣٤ ٢٣٥ ٢٣٦ ٢٣٧ ٢٣٨ ٢٣٩ ٢٤٠ ٢٤١ ٢٤٢ ٢٤٣ ٢٤٤ ٢٤٥ ٢٤٦ ٢٤٧ ٢٤٨ ٢٤٩ ٢٥٠ ٢٥١ ٢٥٢ ٢٥٣ ٢٥٤ ٢٥٥ ٢٥٦ ٢٥٧ ٢٥٨ ٢٥٩ ٢٦٠ ٢٦١ ٢٦٢ ٢٦٣ ٢٦٤ ٢٦٥ ٢٦٦ ٢٦٧ ٢٦٨ ٢٦٩ ٢٧٠ ٢٧١ ٢٧٢ ٢٧٣ ٢٧٤ ٢٧٥ ٢٧٦ ٢٧٧ ٢٧٨ ٢٧٩ ٢٨٠ ٢٨١ ٢٨٢ ٢٨٣ ٢٨٤ ٢٨٥ ٢٨٦ ٢٨٧ ٢٨٨ ٢٨٩ ٢٩٠ ٢٩١ ٢٩٢ ٢٩٣ ٢٩٤ ٢٩٥ ٢٩٦ ٢٩٧ ٢٩٨ ٢٩٩ ٣٠٠ ٣٠١ ٣٠٢ ٣٠٣ ٣٠٤ ٣٠٥ ٣٠٦ ٣٠٧ ٣٠٨ ٣٠٩ ٣١٠ ٣١١ ٣١٢ ٣١٣ ٣١٤ ٣١٥ ٣١٦ ٣١٧ ٣١٨ ٣١٩ ٣٢٠ ٣٢١ ٣٢٢ ٣٢٣ ٣٢٤ ٣٢٥ ٣٢٦ ٣٢٧ ٣٢٨ ٣٢٩ ٣٣٠ ٣٣١ ٣٣٢ ٣٣٣ ٣٣٤ ٣٣٥ ٣٣٦ ٣٣٧ ٣٣٨ ٣٣٩ ٣٤٠ ٣٤١ ٣٤٢ ٣٤٣ ٣٤٤ ٣٤٥ ٣٤٦ ٣٤٧ ٣٤٨ ٣٤٩ ٣٥٠ ٣٥١ ٣٥٢ ٣٥٣ ٣٥٤ ٣٥٥ ٣٥٦ ٣٥٧ ٣٥٨ ٣٥٩ ٣٦٠ ٣٦١ ٣٦٢ ٣٦٣ ٣٦٤ ٣٦٥ ٣٦٦ ٣٦٧ ٣٦٨ ٣٦٩ ٣٧٠ ٣٧١ ٣٧٢ ٣٧٣ ٣٧٤ ٣٧٥ ٣٧٦ ٣٧٧ ٣٧٨ ٣٧٩ ٣٨٠ ٣٨١ ٣٨٢ ٣٨٣ ٣٨٤ ٣٨٥ ٣٨٦ ٣٨٧ ٣٨٨ ٣٨٩ ٣٩٠ ٣٩١ ٣٩٢ ٣٩٣ ٣٩٤ ٣٩٥ ٣٩٦ ٣٩٧ ٣٩٨ ٣٩٩ ٤٠٠ ٤٠١ ٤٠٢ ٤٠٣ ٤٠٤ ٤٠٥ ٤٠٦ ٤٠٧ ٤٠٨ ٤٠٩ ٤١٠ ٤١١ ٤١٢ ٤١٣ ٤١٤ ٤١٥ ٤١٦ ٤١٧ ٤١٨ ٤١٩ ٤٢٠ ٤٢١ ٤٢٢ ٤٢٣ ٤٢٤ ٤٢٥ ٤٢٦ ٤٢٧ ٤٢٨ ٤٢٩ ٤٣٠ ٤٣١ ٤٣٢ ٤٣٣ ٤٣٤ ٤٣٥ ٤٣٦ ٤٣٧ ٤٣٨ ٤٣٩ ٤٤٠ ٤٤١ ٤٤٢ ٤٤٣ ٤٤٤ ٤٤٥ ٤٤٦ ٤٤٧ ٤٤٨ ٤٤٩ ٤٥٠ ٤٥١ ٤٥٢ ٤٥٣ ٤٥٤ ٤٥٥ ٤٥٦ ٤٥٧ ٤٥٨ ٤٥٩ ٤٦٠ ٤٦١ ٤٦٢ ٤٦٣ ٤٦٤ ٤٦٥ ٤٦٦ ٤٦٧ ٤٦٨ ٤٦٩ ٤٧٠ ٤٧١ ٤٧٢ ٤٧٣ ٤٧٤ ٤٧٥ ٤٧٦ ٤٧٧ ٤٧٨ ٤٧٩ ٤٨٠ ٤٨١ ٤٨٢ ٤٨٣ ٤٨٤ ٤٨٥ ٤٨٦ ٤٨٧ ٤٨٨ ٤٨٩ ٤٩٠ ٤٩١ ٤٩٢ ٤٩٣ ٤٩٤ ٤٩٥ ٤٩٦ ٤٩٧ ٤٩٨ ٤٩٩ ٥٠٠ ٥٠١ ٥٠٢ ٥٠٣ ٥٠٤ ٥٠٥ ٥٠٦ ٥٠٧ ٥٠٨ ٥٠٩ ٥١٠ ٥١١ ٥١٢ ٥١٣ ٥١٤ ٥١٥ ٥١٦ ٥١٧ ٥١٨ ٥١٩ ٥٢٠ ٥٢١ ٥٢٢ ٥٢٣ ٥٢٤ ٥٢٥ ٥٢٦ ٥٢٧ ٥٢٨ ٥٢٩ ٥٣٠ ٥٣١ ٥٣٢ ٥٣٣ ٥٣٤ ٥٣٥ ٥٣٦ ٥٣٧ ٥٣٨ ٥٣٩ ٥٤٠ ٥٤١ ٥٤٢ ٥٤٣ ٥٤٤ ٥٤٥ ٥٤٦ ٥٤٧ ٥٤٨ ٥٤٩ ٥٥٠ ٥٥١ ٥٥٢ ٥٥٣ ٥٥٤ ٥٥٥ ٥٥٦ ٥٥٧ ٥٥٨ ٥٥٩ ٥٦٠ ٥٦١ ٥٦٢ ٥٦٣ ٥٦٤ ٥٦٥ ٥٦٦ ٥٦٧ ٥٦٨ ٥٦٩ ٥٧٠ ٥٧١ ٥٧٢ ٥٧٣ ٥٧٤ ٥٧٥ ٥٧٦ ٥٧٧ ٥٧٨ ٥٧٩ ٥٨٠ ٥٨١ ٥٨٢ ٥٨٣ ٥٨٤ ٥٨٥ ٥٨٦ ٥٨٧ ٥٨٨ ٥٨٩ ٥٩٠ ٥٩١ ٥٩٢ ٥٩٣ ٥٩٤ ٥٩٥ ٥٩٦ ٥٩٧ ٥٩٨ ٥٩٩ ٦٠٠ ٦٠١ ٦٠٢ ٦٠٣ ٦٠٤ ٦٠٥ ٦٠٦ ٦٠٧ ٦٠٨ ٦٠٩ ٦١٠ ٦١١ ٦١٢ ٦١٣ ٦١٤ ٦١٥ ٦١٦ ٦١٧ ٦١٨ ٦١٩ ٦

۶ ذوالحجہ

٨ فضع اليد على الرأس من جهة واحدة واغلق يديك
من تحت عنقه الصغرى والكبرى والحنك واللسان
والعبد المزمع والمريض والافق من كان على رأسه شيء
اذا قال سبوت
يوم الجمعة فليستوا
في جماعة وليس اليه والحمد لله
على نور اوصه وليبعد عنه بين اغطين
ويجوز المرأة ويبيت في الركبة الاولى
من قبل الركبة الثانية

Handwritten notes at the bottom of the page:

Handwritten notes at the bottom of the page:

[illegible]

علم ان اخر ما ان يفيد العلم نفسه ولا يفيد الا ان يسمى المتو
وله شريه مذكوره في كتب اصول و فقه في خبر الواحد
والظاهر انه لا نزاع في عدم جحيمه ما لا يفيد الظن منه وايضا
ولم يكن خبره عدلا لعدم الدليل عليه مع المصنوع الناهية
عن اتباع الظن كانه لا نزاع في جحيمه ما اقترن منه بقرينة
بغير القطع وان يوضح في امكانه والحق امكانه واختلفوا
في وجوب العمل بما عدا ذلك من اخبار الاحاد فالظاهر من
القدماء المنع منه واختلافه ابن البرج وابن ذريرة و ابن
ادريس وصار الشيخ وبعض المتأخرين الى الوجوب كان
ان في وجوب مسائل البناءات ان اصحابنا لا يعملون بخبر
الواحد وان اذعوا خلاف ذلك عليهم دفع الضرر قال لا تا
نعم علمنا ضرره ولا يدخل في مثله ديب ولا شقة ان علمنا
الشبهة الامامية يذهبون الى ان اخبار الاحاد لا يجوز العمل
بها في الشريعة وقد ملأوا المطاير وسطروا الاساطير في
الاحتجاج على ذلك ويحكي ظهور مذهبه في احاد الاحاد
بحري ظهوره في ابطال القياس في الشريعة وحظره **وقال**
في جليل المسائل البناءات ان العلم الصريح حاصل
في كل مخالف للامامية او موافق بانهم لا يعملون في الشريعة
بخبر لا يوجب العلم وان ذلك قد صا وشعارا لله عز وجل
به كان ان في القياس في الشريعة من شعاعه ونحوه قال في
كتاب الذريعة ويظهر من الشيخ الطوسي انه اعياىل بخبر

الواحد

الواحد اذا اقترن بقرينة فانه قال في ديباجة التهذيب
واذكر مسئلة مسئلة فاستدل عليها اما من ظاهر القرآن
من صريحه ونحوه او دليله او معناه واما من السنة المقطوع
بها من الاحاد المتواترة والاحاد التي تقرن اليها القرين التي
تدل على صحتها واما من اجماع المسلمين ان كان فيها اجماع القرينة
المجتمعة فان الظاهر من جعله الاخبار التي تقرن اليها القرين
التي تدل على صحتها من قسم السنة المقطوع بها وسكونها عنه
عنا ذلك يدل على انه اعياىل بخبر الواحد اذا اقترن بقرينة
بغير العلم وايضا كثر في الاخبار في التهذيب والاستبصار
ما هذا اخبار احاد لا يوجب عندنا علم ولا عللا فان لفظه عندنا
ظاهر في عدم جحيمه عند الامامية ولكن يظهر من كلامه في
ديباجة الاستبصار ان القرين التي تغير العلم بمضمون الخبر
هي الموافقة لظاهر القرآن او لدليل العقل او للسنة المقطوع بها
ولا يخفى ان الفرق المحقة وقال في بيته كل خبر لا يكون متواترا ويترن
من واحد من هذه اقسام فان ذلك خبر واحد ويجوز العمل به على
شرطه فاذا كان خبرا لا يوجب عندنا خبر اخر فان ذلك خبر يجب
العمل به منه من اصاب الذي عليه الاحتجاج في العقل لان القرين
تتأويلهم بخبره فيترك احكامها العمل به ويظهر منه ان خبر الواحد مع
عن القرين السابقة لا يجب العمل به اذا كان نقله بحسب عيبه
ويكون مضطربا فافق به العلماء في كل ما به العدة فاما ما
اختره من المذهب يعني العمل بخبر الواحد هو ان خبر الواحد
اذا كان واردا من طريق اصحابنا القايين بالامامة وكان ذلك

سنة
الواحد

مرة يا من البني صو عن الامية عليهم السلام وكان ممن لا يظعن في دراية
ويكون سد يدا في نقله وم يكن هناك قرينة تدل على صحته ما
تضمنته الخبر كانه اذا كان هناك قرينة تدل على جحيمه ان كان
ذلك باعثة وقرينة وكان ذلك موجبا للعلم ونحن نذكر فيها
بعد والذي يدل على ذلك اجماع الفرق المحقة فاني وجدتها
مجمعة على العمل بهذه الاخبار التي وروها في تصانيفهم ودونوها
في اصولهم لا يشكرون ذلك ولا يتدفعونه ثم قال ثانيا قبل
كيف تدعون اجماع الفرق المحقة في العمل بخبر الواحد والمعلوم
من حالها انها لا ترى العمل بخبر الواحد كما ان المعلوم من حالها
انها لا ترى العمل بالقياس بين لهم المعلوم من حالها الذي لا
ينكر ولا يدفع انهم لا يرون العمل بخبر الواحد الذي يرويه مخالفهم
في الاعتقاد ويخص بقرينة **قال المحقق** ذهب شيخنا ابو
جعفر رحمه الله الى العمل بخبر بعد من رواية اصبى سالكن لفظه
وان كان مطلقا فعند التحقيق يتبين انه لا يعمل بالخبر مطلقا
بل هذه الاخبار التي دويت عن ائمة ودونها صحاح ان كل
خبر يرويه ائمة يجب العمل به وقال محقق الشيخ في العالم
وما نه المحقق رة من كلام الشيخ هو الذي يسقى ان يعقده عليه
ما فيه العلامة اليه من انه يعمل بخبر الواحد مطلقا وقال ابن
ادريس في السير قال السيد المرتضى فان قيل انيس شيخ
هذه الطائفة قد عولوا في كتبه في الاحكام على الاخبار التي يروونها
عن ائمتهم وجعلوها بعدد والحق في هذه الاحكام حتى رويوا
عن ائمتهم عليهم السلام بما يحكي محتضا من الاخبار عند عدم ترجيح

لا

كل من يخرجه من ما هو بعد من قول العامة وهذا ينقض ما
قلنا ليس ينبغي ان يرجع عن الامور المعلوم والمذهب المشهور
المقطوع عليها بما هو مشبه ملتبس محتمل وقد علم كل حوافر ومخالف
ان الشبهة الامامية يظل القياس في شريعة من حيث لا يولى الى
علم وكذلك نقول في الاخبار الاحاد فاما اصحاب الحديث في اصحابنا
فانهم رووا ما سمعوا وحرفوا ما حدثوا به ونقلوا عن اسلافهم
وبس عليهم ان يكون حجة ودليلا في الاحكام الشرعية ولا يكون
كذلك فان كان في اصحاب الحديث من يجتزى في حكم شرعي بحديث
غير مقطوع على صحته فغدر في ذلك ودخل بل لا يقع مثل ذلك
الامن غافل ودعا كان غير مكلف **وقال المحقق** في المعبر في
بحث كتابه الجمع من كتاب الصوم في رد واية عبد الله
الهروي ان هذه الرواية لم يظهر العمل بها بين اصحابنا بل هو
يرجع العمل بها ويظهر منه عدم جحيمه خبر الواحد عندنا اذا لم يظهر
عمل الاصحاب به ويظهر من ابن بابويه ايضا في اوائل كتابه
كالدين وتام النعم انكار العمل بخبر الواحد كما انه قال في
هذا الكتاب والمتواتر هو الذي يرويه ثلاثة فصاعدا
كثيرا مائة الرواية في كتاب من لا يحضره الفقيه بانه لا يقر
فلان يرويه ائمة وقد يكون ذلك الرواية ثقة اماميا كما حرق في
الجواب عن الرواية الثامنة انه ظن فيها بانها ما تقر به حريز
عن زياره وكانه لما كان كتاب حريز عنده متواترا لم يظن
في الرواية التي بينه وبين حريز وقال ابن الحاجب في مختصره

سنة
الواحد

في الاصول في بحث خبر الواحد وانكره الراضة لما قبل ان الظاهر
من مذهبنا صاحب النكار والعلل بخبر الواحد سيما اذا لم يكن محفوظا
بالقرينة **فان قيل** ليس قدوة في صحة الاسلام بخبر واحد يعقوب الكوفي
رد يات مدل على جواز العمل بخبر واحد منها ما رواه في الموضع عن
عبيد بن رزاه قال قال ابو عبد الله عليه السلام خففوا كتبكم فانكم
سوف تحرجون واذا حازمتم بالكتب فحضر الواحد دوى ومنها
ما رواه بسنده عن ابي بصير عن علي بن ابي حمزة قال قال ابو عبد الله عليه السلام
اكتب وبعث حلفك في اخواتك فانك مت فاصرت منك كتبك
فانه ياتي على الناس زمان هي ج لا يمشون فيه لا يكتبون ومنها
ما رواه عن محمد بن الحسين بن ابي خالد شمسوثة قال قلت لابي جعفر
الثاني عليه السلام جعلت فداك ان مشايخنا رووا عن ابي جعفر في
عبد الله بن مسعود سمعوا من ثمانية شديدة فكتبوا كتبهم فلم يرو عنهم
فلم يوافقوا صارت الكتب اليها فقال حدثوا بها فانها حق ومنها
غير ذلك من الروايات او ردها في باب اختلاف الحديث
واما في اخذنا المستند وشواهد الكتاب **قلت** الجواب
عن ذلك بوجه كثير ظاهره ولكن الحق جواز استبعاد خبر الواحد
المعدل الا ما في كافي مشروط اقراره بقرينة يورث قوة النقل بحيث
والقرينة في ما ذكرت ظاهره والظاهر ان القرينة في هذا الزمان
ليس الا على جماعة من اصحابنا لا نقل عن ابي جعفر واساني السابق
فيها انما وبذلك اكثر هذه الاحياء المتروكة عند السيد المرتضى
ومن يحد وحده مقلوبها وقال الشيخ حسن في المعالم في جواب كلام
شيخة الاضافه انه لم يتصور من حاله حتى الشيعة الجماعة المفسدة للقرينة
اذ كانت لاخبارا يرضون قرينة العهد بزمان لقاد المعصومين وكانت

ك
حدوثا

القرينة

في الاجماع

القرآن المعاضد بما يستره وم يعلم انهم اعتقدوا على الخبر الواحد
ليظهر بما لديهم لبراهينه واما علم **المقدمة الثانية** في الاجماع
وهو عندنا ثابت عن اتفاق جماعة على امر علم جواز المعصوم
فيهم او نقل يره لهم وهو قسما احد هما ان يحكم جماعة بحكم علم
السامع جواز المعصوم فيهم ولكن هذا عزيز الوجود عزيز الوجود
بل الظاهر عدم وقوعه في احكامنا اذ المعصوم كان معلوما
مميزا لشخصه عن غيره في كل زمان عند الشيعة وثانيهما اتفاق
جماعة من الشيعة على امر وعلم من حال هذه الجماعة انهم لا يفتون
عليه كما لم يصدر عن قديهم واما هم عليه السلام ولا شك في
جنته ايضا فاننا اذا راينا زواجا مثلا افقي بشي وراينا
الفضل بن يسار افقي به وراينا محمد بن مسلم ايضا افقي به
وراينا يزيد بن موهوب العجلي افقي به فانه يحصل لنا من العادة
علم قطعي بان هذا المفعول به مما صدر عن الامام عليه السلام اذ تعلم
من حال هؤلاء الجماعة ان واحدا منهم ليس محقق يقيني برأيه وبعلم الجمع
عن امامه وكيف باننا اقم ومن ذكر هذا فهو اما معاند او جاهل
عن طلبة الاشياء **فما علم** ان الاطلاع على هذا القسم من الاجماع
في غاية السهولة لقدماء اصحابنا الى قريب من زمان العلامة
الحلي حيث كان كتب هؤلاء الرواة عندهم موجودا متواترا ونازما
عندهم معلوما لا يخفى بتكذيب من ادعى الاجماع على امر يات
ماتت على الاطلاع عليه فانه قرية بالقرينة لا تفتقن ان اذ اتقى
جماعة من علمنا الاجماع على امر ان هذا الادعاء انما هو بسبب

هو لا

في الاصل في البحث في خبر الواحد
في الاصل في البحث في خبر الواحد
في الاصل في البحث في خبر الواحد
في الاصل في البحث في خبر الواحد

في الاشتراك

ان صوة نجح لو كانت واجبة علينا بمعنى انها لم تكن مشترطا
وجود الامام ولا ناسية لتواتر وجوبه كذلك فلم يكن هناك
اختلاف فيه بل اتفاق في عدمه ولا يفي اخبارا واحد على
تقدير شيعة لانه مما يتوهم له وادعى عليه وما هذا سبيل لا يثبت
باخبار الاحاد على تقدير كونها حجة ايضا لان جنتها مشروطة
بحصول الظن بحضورها ولا يحصل الظن بها فيما يتوهم له وادعى
على نقله والمدعى لمصولة كسابر ولا يمكن ادعاء التواتر في الاخبار
التي وردت في باب صلوة الجمعة ولا استفاضتها اذ ليس
هناك خبر يتوهم امكان الاستدلال به سوى ما اوردها من
الاخبار المعتبرة الصحيحة الطريق والسبعة الاول منها مشتركة
محمدين بن سعيد فهم في حكم رواية واحدة ورواه ايضا
مشترك في عدة منها وفي صحة الرواية الثامنة نظر وابن جهم
ايضا مشترك بين عدة منها وايضا كان ناقص عدد التواتر
في اوائل السند ومسطر بعض التواتر فكذا في آخره مع انها
لم يروها غير المشايخ الثلاثة فان كان قولهم يقيد العلم فليس
من باب التواتر بل من باب الاحاد المحفوظة بالقرائن وهذا
على تقدير تسليم دلالتها على المطلوب والحاصل ان الصحيح من هذه
الاخبار لا يبلغ ازيد من اثنين وثلاثة على تقدير صحة تواتر
الثاني ان وجوب الجمعة عينا بالمعنى المذكور مع الحكم بعدم
جواز جعيت في فرض واحد لا يجتمعوا واثاني ثابت بانه
انه اذا كان في طرفة عدة من نصف سائر امة المجرور واراد كل

في الاصل في البحث في خبر الواحد
في الاصل في البحث في خبر الواحد
في الاصل في البحث في خبر الواحد
في الاصل في البحث في خبر الواحد

تقليد اولهم من دون ان يدع الموقوف عليه ما نفهم فان ذلك
من بعض لفظ وليس الامن وسوسة المتبين فانها من قبل
لنفسك ويريد انك اشد تحكما منه ودق فاما يمكن ان
يطعن هؤلاء على شيء وانت لا تطعن عليه او يريدك ان قول غير
امدك ليس حجة عليك فلا تفتقن الى قولهم وعليك بالروايات
خالفت فتاويهم وودفقت فان هذا من غاية السفاهة و
الجهل فان جبر الواحد المظهر للعلم به دليل على حجة فكيف
اذا ظهر عدم العمل به على عامر وسبحي انشاء الله بل لا يحصل
لظن بمضمون مثل هذا خبرا لمن ابتلى بالاعمال بالنفس
وسوء الظن بالعلماء عصمنا الله منه **فان قلت** فكيف لا يرد
على جماعة في هذا الزمان قلت هو بالمثل فان كان الدقة
من يجوز العقل كذب فهو اجماع متقور بخبر الواحد ون كان
جماعة يمس بواظهم على انكر بتموا منقول بالتواتر ولا يصح
الى من يشكك ويقول ان متواتر شرط الاستناد الى الحسن
الاجماع هو بظايق الاعتقادات فلا يصير متواترا لان من الاجماع
يحصل بقطع بان هذا الجمع عليه مما صدر من المعصوم
وهذا كلفنا للعلم ولا يصح احتمال لنتيه وغيرها فاني خبر
المتواتر بعينه من غير فرق اصلا فتامر **اذا عرفت هذا**
فما اذا وان ان اشترى في الاستدلال على المطلوب بترتيب
في الاستدلال الاضعف الى الاقوى على ما هو طريق المستدلين
من انهم يستدلون بالشعير بالخطابة ثم بالجدل ثم بالرهان
كاذكرة الرازي في المحاكمات وغيرها فتستدل بوجه الاول

الاستدلال على المطلوب

ن

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

ادعى الاجماع على استار الفقيه ودفنهم الخلاف فيه الى اوهام وانعقد
ولم يذكره الشيخ وجماعة وقد عرفت مبنى خلاصته **في**
على اعتبار الفقيه والمجتهد في هذا المقام فلا علينا ان نذكر حقيقة
الاجتهاد وشرائطها وتبين على بطلان قول من أنكروها من بعض
هل هذا العصر عن لادرية له **فقول وبالله التوفيق**
ادعته في رصده ستراف الواسع حتى انصف بالصفات الالهية
في تحصيل الفقه حكم شرعي ثابت وجوب العمل به في الشرع من
الكذب والسنة والاحكام ودليل العقل فشرائط الاجتهاد هي
التي غير ما عدها بالصفات امور **الا** ان يعلم من البتة معنى
الفاظ المعرفية ما يتوقف عليه استناد الاحكام من الكتب والسنة
ويدخل في ذلك معرفة المصنف والنحو وشرعية هذا ظاهر لان
الكذب والسنة عريان ولا يعلم الكلام العربي الا معرفة مفردات
اللغة ولو بالرجوع الى اصل معتمد علم من غير اعتبار ولا عتد
عليه كاصحاح وغيره وايضا قد تغير المعنى بتغير هيئة الكلام بالرفع
والنصب والجر وقد تغير المبدأ والمفعول وغير ذلك فلا بد من العلم
بالنحو وقد يفترق فهم مفردات الى العلم اشتقاقها والرجوع الى
اصولها واعلاها الى غير ذلك فيحتاج الى العلم بالتصريف **والثاني**
لا يحتاج الى هذه العلوم بل يكون ضبط معنى الكذب والسنة
بالسماع من ثقات اولى معرفة بجزم العقل بعد فهم اذا اتفقوا
قلت هذا احسن لما اتفق تحققة لكنه مجرد فرض لا يكاد ان يقع له

في الاجتهاد

يقال لمنه التثنية
العلوم الادبية

مصدق

مصدق ومع هذا قد يحتاج الى حافظة قوية لا يطرق عليها
وهو مشغوع عادة **الثاني** ان يعلم من القرآن قدر ما يتعلق
بالاحكام بان يكون عالما بموافقتها ويتبين عند الحاجة من الرجوع
اليها ولو في كتب التفسير الاستدلال **فان قلت** قد عرفت ان
القرآن انما يعلم من خطيب به يعني النبي والائمة عليهم السلام وذلك
يقضي ان لا يمكن الاستدلال بالقرآن على شيء المرعية **قلت** القرآن
اسم للجلد وحده يكون المعنى انه لا يعلم بجميع القرآن احد غير النبي
والائمة عليهم السلام وهذا لا ينكره احد مثالا في المشتبهات
التي لا يعلمها الا الله والراسخون في العلم وفي ان ابن بابويه في بعض
مضغاته عقد بالابرار الاحبار التي تدل على ان القرآن اسم للجلد
ولكن المصطلح بين العلماء ان القرآن لفظ مشترك بين الكل وبعض
وعلى ان تقديره مع المطلوب وايضا قد مر في الحديثين المتفقين
بالخذ ما وافقكم وكما وافقكم من كتاب الله وذلك يقتضي فهم كتاب الله
وايضا كثيرا ما يستدل الائمة عليهم السلام بايات القرآن على الناس و
ذلك يقتضي فهم آياتها وايضا قراءة النبي القرآن على الناس عند نزوله
يقتضي ذلك وايضا كتب قديما اصحابنا حلقه من الاستدلال على
المسائل بايات القرآن كمن لا يحضر الفقيه والكافي في اوله وغيره وكل
ليس علم الاستدلال اذ هو من اجلي البديهيات لكني لما سمعت بعض
الجهل يقول ذلك اوردت بعض ما عسى ان يدل على **الثالث**
ان يعلم من السنة المطهرة الاحاديث المتعلقة بالاحكام بان يكون
خبره من الاصول المصنوعة ما يحجبها ويعرف حوق كل باب بحيث يتمكن

قد مر في الحديثين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

من يتقن العمل وانه يجب ان يكون عده كتاب كاف يجمع من جميع فنون العلم
ما كتبه الله ورسوله من كتب الله مسترشدا وياخذ من من يريه من الكتب والعمل
بالاثر والصحيح عن الصادق عليه السلام وابن النقي في كتابي
العمل به وادى فرض الله وسنة نبيه **قال محمد** له ان في الروايات
المتحدة لا يمكن ان يراى بل بما اطلع العالم على اسم بقوله اعرضوها
على كتاب الله فوافقكم ما وافقكم من كتاب الله وما خالف كتاب الله
فردوه وقوله عفا ما وافق العموم فان الرشد في خلاصته وقوله اخذوا
بالحق عطفه فان الجمع عليه لا يوجب فيه وعنى لا يعرف من جميع ذلك
الا اتمه ولا تحاشيا احوط ولوسع من رد علم ذلك على العالم
عليه السلام وقوله ما وسع من الامر فيه بقوله بما اخذ من من يريه من
بجانب التوفيق فها كانت فريضة من تقصير فلم تقصر بفتن في اهداء
النسبة اذ كانت لصحة اخراشا واهل ملت **الثاني** وهذا شهادة منه
على صحة احاديث كتابه **وجواب** من شهادة هذين الشيخين
بصحة احاديث كتابهما فان قول ابن بابويه افي به واحكم بصحته
ما عتبه منه فانه كثيرا ما يورى في كتابه روايات يطرحها وكثيرا ما
يورد فيه روايات متناقضة لا يمكن الحكم بصحتها والافتاء بها ولو
لا حاجة الاطباء لاوردت من فاماها فالظاهر ان مراده الافتاء
والحكم بالصحيح اكثر احاديث كتابه واما محمد بن يعقوب فانه ليس
في كلامه ما يدل على حكم بصحة احاديث كتابه بل هو صرح بان غير الصحيح
وغرر لا يمكن انما اطلع العالم على اسم وصرح بانه هو الصحيح
من غيره الخ في قليل من الروايات المتقدمة ونحو لا يعرف من جميع ذلك

في كتابي

في كتابي

في كتابي

في كتابي

في كتابي

من الرجوع اليها اذا اراد الوقت على ما مر بعده **الرابعة**
في الحجج والمعدل ولو بالرجوع الى الكتب المعقولة في الحديث
الرجال وزعم بعض اهل العصر ان هذا لا يحتاج اليه
فان احاديث الكتب الاربع يعني الكافي والفقيه والتهذيب والاستبصار
متواترة فلا يحتاج الى ملاحظة السند وزعم من هو اشد حجة
منه بان احاديث كل كتاب كان مصنعة من الامامة كذلك لم يزل
ان منها المتواتر ان يكون ذلك المتواتر مقطوعا به ولا يرد عليه شيء
من احاديث هذه الكتب كذلك في زمانه هذا شيء من سالف
الزمان كزمان المغيرة والبرقي وقيل يمكن ان يكون بعض هذه
الاحاديث او كثير منها متواترة لقرب زمانهم من زمان الائمة عليهم السلام
واما في زماننا هذا فلا يرد عليه وجود شيء من احاديث الاحكام يكون
نقله في كل طبقة ثلاثة ولما كان الاحتياج في المسائل الى احوال الرواة
اقل من ان يكل عمل من لا يعمل الا بالمتواتر في اشياء تواتر
الحديث كالسيد المرتضى وابن ادريس ومن يجوز حذوها وشهادتهم
بان هذا الخبر متواتر **قلت** لا يمكن اذ ظاهره انه لا يخرج الخبر بذلك من
باب الظنون الى المقطوع فانه ان يكون متواترا مستقولا بخبر الواحد
فيصير من قبل الاجماع المتفق بحمل الواحد وحكمه كخبر الواحد **والثاني**
بان هذه الاحاديث صحيحة فلا يحتاج فيها الى الاطلاع على احوال الرواة
لان للاطلاع غير الصحيح من خبره اما الثاني فظاهر واما الاول فدون ابن بابويه
رحمه الله يقول في اول كتابه في الاورد في هذا الكتاب الام الحكم بصحة
وافقه وما هو حجة بيني وبين في ويقول ثقة الاسلام في اول كتابه
الذي وصفه لبعض آخره الذي شكى اليه ان امورا شكلت على بعض
حق في الاختلاف الرواية فيه ولا يجد محضرة من يذكره ويندونه

وعلم الفقه ما عرفت
والرجاسه يعلم
التقليدية

مصدق

يكون مخلصنا ابراهيم والعصم باطل بطلنا انا افلاذون كثير اس العتة اسفل
من الحبل الحبل عبرا الواحد وعلوة بانك حيد لا الحبل كالقار و هو تنبع
في التبع وكيف يكون فيه الحبل الباطن اليهم وهذا في رمية تظهر في تبع كلام ابن
ادريس السيد المصنف في كتيبة الصورية كالا للديع وينهوا لانا ثانيا فلان الاطلاع
على الجمع على العمل المظنون اجماعا في قول العصم او قريه وقريه ايضا اما لا
اليه ثانياه الاطلاع على افعامها باهر مظنون لنا على ان علم ليس متولا لافلا
بعد العدة التي قبل من الله على ادة ابن يونس رواق الجمع لا باهر احد للملك
نوعه ويحى والقرع من مخالفة في العتق وقد عرفت مكانه واسكن الاطلاع عليه
فلا تغفل وهذا هو الباعث الاصح حياض الجهد في اعادة الترتيب العقيدة السادة
ان يعلم الناظر والمنسج واحكامها كذا احكام الالوه والواحي والعلوم المعصوم
والاطلاق والتعبد والامان والبيان وما يتعلق بمقتضيات الافلا عوا واخر
ما يوصي عليهم احدث وهذا هو الباعث للاحتياج الى العلم اصول
استعمال هذه المذكورات في غير هذا العلم ما يحتاج في تبعها هو كذا
التمتع العرب وقتها باقة وقوة تسمى يحصل الال هذا الزمان و
ستعلا هاس علم الاصول الحمد الذي يستدل عليها وجد علمنا حرف

۱۰۰

الاحتياط وهذا القسم لهم الفقيه من غيره من شرائع الاجتهاد التخصيص لم يملكه
وقد ثبت عليه جميع من المحققين السابق ان يعلم شرط البرهان واعمال الاستيعاب
الاستدلال المستحسن من الاثرين فان بقية قوله تنبيه عن ذلك التفتيش ان يعلم
جائز من افواه ائمه الاثني عشر وتوهمها ذهنا ما يحتاج اليه الايمان لا لا حجة
فاما ذكر كثير من المسائل الفقيه مما توقف العلم بها الى العلم بما يحث العبد على
انه تعالى لا يفضل الفقيه على غيره وعنده ذلك ما يطول هذه الرسالة انما التاسع
ان يكون له قوة وتوهم وسكو بعضا في تقديمها على اقتباس المرجع ومن الاصول
ورد في رياسات في قواعد ما يتوهم في الميزان تضعيف الضعيف والتميز في
موضع التعارض فلا بد من ذلك من مائة اصل الصناعة وظهور الاستقامة
على معنى اتساحها بل يعلم فلا يخرج الا حدان يقدم على القول على التصريح
منه منصوصات بل يعلم بحجة اعتقاده في نفسه فهم المراد وطه سرك
ففي السداد ومطالع العبد واداة الاولين وانتم اما ان بعض المحققين ان خطا
توب واصار مع طعام مع كونه من الامور الحسنة بل يمتدح التوقيف فان ذلك
بالشرعية المحطية ومنه في قوله عليه السلام هذا العلم من
افواه الرجال وقوله لا يغركم الفصل وان قيل يجوز ان يخرج الاحتياط عن المراد

من القعدة على الاستيلاء فبعض ارباب الفقه دون بعض العلم بالامور المذكورة
كلها على الوجه المعتبر ان اكمل هذا الموضع والى هذا الامور المذكورة
كلها وقت الاستاء بقوة عليه سائرهم وروي حديث وعبد الحكام
اخذ لعل البديهيان ان معرفة الحكم بدون ذلك متبع **فثبت** اوله الشرح
او بعد لكتاب ولستة الامور وجليل العقل اما استلزام الاول
فقد روي في عدة اوسا له ما يكتفيك العلم بوجود لعل بها ويدل على
ثبته فيها من مضمومات وهي مضمون استند والعاية وبقعة عند جميع
المصنفين عند جميع واعد عند بعض ومضمون امور فيهم معيها عند
اذ هو ما كان من سدولات كلا استلزام عند فانها ما يمكن بعدها
واما وجوب مقدمة الخارج في تحريم ضد الواحد فالحق ان هذا عند
قال بما ليس من مجرد اوله اللفظ والى مجرد حكم العقل بل هما معا ظاهر
عندنا ما دللهم عليها وليس هذا موضع ذكرها واما القياس الذي
على علمه فهو عند من قال به ثم نحن اوله غير الاربع المذكورة
والاقرب رجوع الى الحد الثالث الاول واليه مع دليل العقل واما
دليل العقل فهو عندنا اتمان اقل استصحاب المقتضى فيصير

عند

[illegible][illegible]

فان اكثر الفقهاء حكوا بعدم ضمان المصائب للولد في الصورة الاولى
والاخرى في الثانية لاصالة البراءة الزمنية من المصوب منه لم يرد في
الشرع ان ذلك يوجب شغلها كذا استدلالا في كثير من المسائل
في المعاملات والاولى ان لا يفيق الانسان في مثل هذه المسائل
يشي من النفي والاثبات الامامية فيه من الشرع نفي الثاني
استصحاب حكم الشرع ويعبر عنه باستصحاب الحال ومحمد بن يونس
حكى وقتئذ في وقت آخر ولا يقوم دليل على استبعاد ذلك الحكم
نيل حكم معناه على ما كان وهو الاستصحاب ام يقتصر الحكم في
الوقت الثاني على دليل فيه خلاف الاثر على الاول ونسب الى المريد
والمرتضى وجاعة على الثاني ولحق ان يقال بسعي ان ينقل عن قوله
الحكم في الوقت الاول فان كان يثبت به الحكم مستمرا من غير انقطاع
فيه بين لادامته بحكم ثبوت في جميع الاثر منه الى ان يتحقق ما يزيله
كعدم السراح ونحوه وان كان ثبوت به مما يخص بالزمان اذ
فلا يثبت به الحكم في الزمان الثاني وهذا انما ليسا من
لاستصحاب في شيء وان كان يثبت به الحكم مطلقا فان حدث
في الوقت الثاني ما يثبت من انما في الحكم في الجملة فالجواب عدم جواز
الحكم بثبوت في الوقت الثاني بغير الاستصحاب كالمجيب اذا دخل
في الصلوة ثم رآى الماء في اثنا ثبوتها لانه حكم بوجوده لول من دون العلم
بعلمته وهو باطل وان لم يكن حدث ذلك في الوقت الثاني
فالجواب ثبوت في الوقت الثاني لانه واجب الى المقسم الاول وان كان

وفي الصورة الاولى استصحاب
انما يثبت استصحاب الحكم
تأمل انه لا يرد من عدم جواز
الحكم بغير الاستصحاب
تأمل انما يثبت استصحاب الحكم
تأمل انما يثبت استصحاب الحكم

الحكم في الوقت الثاني

الحكم امر متعلقا بشي لا يمكن ان يثبت له كذا بل هو متعلق بحال
انما يستحق تحقق ذلك الحكم وكل زمان لم يعلم ذلك التحقيق في كل
الحكم لاخر من استحالة العلم بوجود العدل مع الجبل بوجود العدل
سواء اكان المعلول حاليا لم يوجد الامتداد بوجوده لا بالعلم
وتحقيق ذلك فالاستصحاب لا يوجب من اجل هذه الاقسام الخمسة
وقد عرفت الحال في كل منها وان بعضها ليس من الاستصحاب
ويمكن ان يجمع هذا التفصيل الى ما اختاره المرتضى فان قيل اذا عرفت
ظاهر عليك ان دليل العقل عندنا مفصّل في هذه القضايا الخمس باقسامها
وقد يستدل على بعض المسائل ببعض الدلائل التي هي غير ما مر
من الادلة مثل استحالة تكليف ما لا يطاق ونحوه ولكنه قيل جدا
منصوص من الشرع ايضا فيرجع الى الكتاب والسنة ولا ينافي في ثبوت
بحيث لو لم يرد به الشرع والحكم به العقل ايضا وعد جماعة من العامة
في ادلة العقل المتأخر من بين الحكيم من غير تعيين علمه والادعاء الى
القياس وشرع من قديم وقد يستدل عليه بعض آيات النراف
كقوله تعالى وكتبنا عليهم فيها ان امنوا بالحق والعين بالعين الآية
وجوه ان حكم الشرع اليه اذا ذكره الله في مقام تحديد شرعنا
سأكن عليه بغير منه ثبوت في شرعنا ولا يتوقف عليه تحريم شرع من قبلنا
وعندنا منه الاستحسان والمعتمد في المرسلة وفي المبدأ في الاحكام العرفية
الاخرى راجع الى بعض اقسام لا استصحاب فتأمل وعلم ان يكون هذا المورد
عندنا لانه لم يقرض لتعريفه وتفصيل اقسامها حكمه قدرته في بعض
هذا العصر بغير الاجتهاد وبعدم المجتهد من غير ان يتصور معنى
الاجتهاد او قد عرفت ان حقيقة الاجتهاد هو تحصيل الظن بحق

ايضا

وقضيه في الضعيف والحال على التقدير والذهب والتغير ونحو
ذلك وهذا امر منضبط وليست بشيء كيف يشك هذا التعليل
بان التخصيص الغلالي يعلم بالاشياء القديمة او بالشرع العبدى او
القواعد او بخود ذلك ويحكم على آخره لانه يعلم ذلك مع ان العالمية
ما هي شيئا يستلزم حل عباراته وتطبيق الاحكام على الارادات
ودفع الشكوك عنها بحسب الجهد وقد يحكم على حاجته للعالمية با
الحاشية مع ظهور انهم ليسوا متفقين في حل جميع عباراتها وتطبيق
الاحكام ونحو ذلك والحاصل ان العقل بغير مرتبة يعجز عن الحكم بما
العالمية لم يكن كافيا في هذه المرتبة وان كان لها اختلافا ما وليس
الاجتهاد ادعاء بازيد من حل الاحاديث والجمع بين متناقضاتها
بوجه لا يستلزم العقل السليم في الاغلب ولا ينافي في هذا وقوع
الغلط في بعض الاحيان كافي الحكم بالعالمية في مثل الحاشية والقواعد
وامثالها من الكتب ولو قال قائل انه لا يمكن وجود العالم بالحاشية
المقدسة او القواعد ونحوها لعدم انضباط العالم بها لعمدة
العلماء جلالا وسندوا الى سخرية العقل وامثال القواعد في الثاني
فاولا نعم انه وجب كفايا بالنسبة الى كل المكلفين بل واجب
كفايا على كل من يمكن منه ولا ينافي في ذلك اعتقاد كل شخص بنفسه
ان يتمكن منه ان اعتقد ذلك غاية ان كل شخص اعتقادا حيث
الترك وثانيا بوجوب الاجتهاد على من يمكن بجهته منه ووجوب
المعاونة على من يمكن منها بالاعطاء كمن او نحو ذلك المكلف
في اكثر من الاول وثالثا بالترام ان كل مكلف متمكن منه
ان يدل عليه وظاهره ولكن لا يسون فيه لهوا في طلب الدنيا

انصاف مشاير لاجتهاد بحكم شرعي من الادلة التي ثبت الدليل
العمل بها فاشكر الاجتهاد وان قال انه لا يجوز العمل بالادلة الشرعية مطلقا
من احل ليدبريات بل هذا الغالب عن لا يثبت عنه من نزع الانسان
انهم الاكالات نام بل هو اصل شيئا اذ الحبروات معلوم وجوب اتباع
اوامر الشرع وفواهي وان قال بعدم جواز العمل ببعض تلك الامرات
الا انما في المعاني فعل مستلزم كونه محققا لا يلزم منه انكار والاجتهاد
فان المرتضى في اكثر المقامات مع انه مقر بصحة الاجتهاد وان قال
بعدم جواز العمل بغير العقل اعني صحة الاستصحاب في ظهوره ببداهة
لما مر لا يلزم ايضا نفي الاجتهاد بل انكر قسما خاصا من الاجتهاد كان
التمسك بغير العقل بالحق ونحوه من ادلة العامة فانه لا يلزم منه
نفي الاجتهاد بل هذا تقتضي لما ذكرنا حرامه وان قال بخلافه
بالقسم الثاني من قسمي العلم الاول من الاستصحاب فحين معتز فوف
به ونقول ان الحكم والاولى دعوى الجراة تتوارده عنهم بحج وجوده
فان قلت صحة الاجتهاد يستلزم وجوب العمل المجتهد بطلته ووجوب
تقدير القواعد له فيجب الاجتهاد او معلوما منضبطا مع انه ليس
كذلك اذ ليس بشك مرتبة معينة كان من فيها معتزلا دون من
دونها اذ من شرط الاجتهاد القوة العقلية وهي متعلقة غاية الاختلاف
في الاشخاص وايضا الاجتهاد عندنا يقابل به واجب كفايا والواجب
الكفاي من لوازمه ان يستلزم كل مكلف لترتيب الاثم على كل مكلف
بتركه مع ان الاجتهاد ليس مما يمكن منه لا لاحاد من الاذكي قدت
مرتبة لاجتهاد ليست الا تجمعا لروايات والواجب مع قوة الترجيح
والجمع بينهما بما يقتضيه الطبع السليم والعلم المستقيم من تقوية القوى

ان يكون

الضعيف

عقاید المومنین از سراج منیر

بسم الله الرحمن الرحيم

چند صاتی را که عالم ملک و ملکوت موجب از امواج بحر صفت است
و ستای پیچید قیاضی را که شادابی حقایق و جود از فو ضات سحر ریت
اوست تناسب مجر و است و طوبی و سیکلیت بر عهدا نیستش لعل قاطع و
تلاطم متناهی است از غنیه و مساوی بر علم و قد رشحتی ساطع
از ازل تا ابد غنیدار سیاه و ابر بر سر و در دست و کلاه و نقاشی کل فی
کن منور و بی بر لوج و جود چهره کشی کرده که صورت آن جهان در شای
چون صورت بچان و والد و صبر آن کشته و مشاط صفتش ایست بر بخت
فلوت سرای رزم شاد و چه در لباس رستم کسوف انبساط طامع و عای
دارد که نفس نطقه را با آن صبر و قیاس هم محقق او شده و میزبان کوشش
والا رس و نسو ما لک نام را صغر فید فاکلست و خل و مات اهرست صلاب
عالم داده و میجام کلو و اشرب و لا شرف و ستاده که مبادا امت برین لیل

بسم الله الرحمن الرحيم
عقاید المومنین از سراج منیر

ط
و ستای

نانی

قانی مقصود داشته آنرا کاسه دانند و از مایه های کونا کون و لطم طبر و مایه
بشهرت محسوس مانده است سنجاک کربای تو بود عالمی از کرم و
تو بود و مارا چه حد شتایی تو بود و هم حد شتایی تو سوزی تو بود
و صلوات ذاک است و کثبات و قیاس بران غصه کون و کون ساکن
خطه فخر و مقصود ایما و قیاس خطه منشی خطه کشت نبیا و آدم بین المساک
والطین مخصوص بکنا طیه و مار سناک الازمته للعالمین عن علی
خوش الحالی که بر کربوای نفس مترنم بود و طوطی فصیح زبانی که بر تعلیم
استاد ازل تکلم نموده آتی لقی که با قلم نسخ بر احکام جمیع ادیان کرده
عالی نبی که در حجره دودمان خلیل الرحمن پر دره حبیب الد عالمین حقه
خاتم النبیین و برال اظهار و عزت اقرار آنحضرت که سنده نشینان بام
عزت و جلالت الله و اهل عصمت و طهارت و سیما بر آن نصیب بنر
سلوی و ارشاد مرتبه هر و فی مطلق نایره بیعت و ولایت مرا و اهر
حضرت رحلال قاصم ظهور اعداء الله صاحب لوای من کنت مولای یاب
مدینه علم رسول زوج با استحقاق حضرت رسول سر ذوق مهر نبوت نبوت
دانش رسول و غیره بر اقامت علی ولی الله و علیه و علی اولاده الطیبین

قانون

ط
بر درستی یافته

واجب است بر عاقلی اگر در تحقق عقل کوشید و اعتقاد نماید باینکه جانور کائناتی
آمدنی گشته و خلق را بظرف است و دولت میباید که عقل مخصوص دیگر گردد و فخر
التوفیق و الا بهر چه متصفی با عقل خود باشد عقلی ناید چون انسان بقرینش که بشرف
از متفکران ابراهیم علی هدی سلام الله علیه شرف دارد آن که بعد از حق شرف شده
بود در خاطر داشت که کلماتی چند در این باب مرقوم سازد اما احوال این زمان در
مصادقات و در ادان حاصلت نمیدارد اما اگر بفری از افروان دینی و علان یحیی
و الله توفیق که گزین را در خدمت و در بلبل قدم بود التماس نمود که آن
سوی غایت پذیرفت بقرین برادر او و دو تا خاص و عام از آن بهره مند گزید
چون اجابت را واجب دید بهر قریب آن اقدام نمود و بخلق شایع و بکار قی زایع
که در بادی الهامی روی داد و هر دوی ساخت و بهر مرقع باب و فاحشه
و حشبه داد و اعتقاد الوهین را موعوم کرد و بنید و بالله التوفیق و بید و اندر
التحقیق مقدمه در تحقیق بداد که انکام احوال این بر بدیاب فطنت و احاطه
بعبیرت پوشیده و محض نیست که عقل از انهم نهاده و جل عالی است و حضرت
کریم علی الاطلاق عباد خود را موعوم نموده چه بسبب آن حق را باطل مغرور نموده
و در ای افتخار ممتاز و مسکود و ضابطه و مجرور و حق سلام الله علیه سیر

[illegible]

باب اول

که با وجود کمال مهارت در علم سیران و دریایی با یکدیگر اختلاف کرده اند و از یکدیگر بر بعضی مقدمات تفریق داده و آنچه افزوده اند نه نقیض نتیجه دیگر و این مسود و ملاحظه غالباً از آن ناشی میشود که اکثر ارباب نظر چون مقدمات عقلی را تغییر نکرده و مآخذ ایشان را تعین نکرده و اطلاق عقل کرده اند و در بعضی از مطالب که حرکت کلامی را داشته از اینکه عقل ممکن تحصیل آن بوده باشد بروج باینجا و دلیل که از بیان آن ها قدح نکرده اند شیطان که اعداء عدو است برایشان دست یافته و او غفلت که از غفلت او است زود آورده شده و در تصور یک شبهه محسوس بر آن جلوه نموده و فکر هر یک بر این شبهه بایستی متوقف شد و از اصطلاح پند بیشتر تغذیه دیگران نموده و خود را معصیب دانسته و چون امثال چنینهاست بمنزله عیوب را سلکین در معانی فنیذ دینیه اگر درین مقام ایراد عقلی کرده باشد باید از خواص آنکه از او پس بر آن و فواید آنکه که مثل برکاشتن عقلا عقل خود را تحصیل مصالح بسیار آنکه نشنیده اند است و از آن شود و تعین مآخذ ایشان نموده آید مثل جامعیت که بر سر چهار رایش بوده باشد که هر یک از آن اثری منفی نموده و فواید هر کاتب یک مضر بود باشد لیکن هر کدام از ایشان آثار او جیس تصور کرده و چنانکه در پیشه که درین طریق محسوس

१७५३

१७५३

بدان که نفس را از انبی راه با سبک طاعت عقل بر سر است و اختیار بر لیل و نهار و غافل از آن که این امر نه از ان امور است که عقل مستقل باشد و در آنک آن پس بگریزید که طاعت تصورش بود و مگر کثرت طاعت هم تصور و تصور بود چاره از بسیار و ظهور و اشغال آن به شدل که در اختیار و چون شری منتهی شده و از تنبیه تصور و بابت جازم شده به صاحب مطلوب و فایده بکری ناکند با و مرافقت نکرده برای دیگران نه و ازین قبیل است حال آنکه که بینای جمیع امور از عقل گذشته اند و از شرح شریف از این بود و عقل غلطی که در کیفیت علم برای تقدس ذکره که آفرینش باطل شده و دیگر کسی باطنی علم را که دیده و فایده از آن گرفت آن بر ظاهر انبیا و خلق باقی است سلام الله علیهم که راه غایان راه حق اند حاصل نموده و از آنکه که راه را و بچشم آن می نمایند و بحقیقت حال اطلاع سید اند که صحت در تعلیم دارند و قول را طاعت ادراک آن باشد پس طاعت حق و درش و در بیان استقامت و سدا و ادب و لازم است که هر مسلمانی که راه معرفت آن داشته باشد اول ملاحظه نمایند که آیا عقل مستقل تحصیل آن هست یا نه و عقل آنده آن جمع است یا نه اگر ضرورت که احدی بجز این است چنانچه گذشت اخبار یکی ازین دو گفته متعنی آن طاعت

و الا صواب از جهل آن دانند از ان قدم سپردن نهند پس گویند که در آن هر فاعلی شاهد است را که بسیاری از امور عقل حق و مستور است و بسیار است که کتب ظاهر در نظر عقلی سخن باشد و از واقع است که اسباب آن صورت فتنه و فساد اگر دو و مراتب عقل ترکیب اختلاف اشخاص از طاعت فساد است و بسیار باشد که باطنی عیب متعنی عقل خود غفلت می آید و فاعلی ازین شرح شمار و در میان تر احوال و آید پس اگر علم را حدیثی باشد قادر و حکیم بر آید بهیچای حکمت باطل و قدر است شایع واجب و لازم است که هر کسی که صلاح و سدا و حیا دور است و عقل ایشان ادراک آن می تواند کرد یا نه و این تعلیم از حدیث آن امور خود را مستقیم سازند و بشکلهای او هر از نه و آنچه تعلیم آن نیست نمی بداند که آن معرفت بهیچ و قدر طاعت است و دست عقل را دور ادراک آن عقل که در آنده تا فخر و بر تعلیم مرتب شود و همچنین حضور است فاعلی است بر آنکه راه ثابت شود که علم را حدیثی است قادر و حکیم و شکی که الهی فاعلی است می کند و قول شادی و از آنکه سب و مظهر محصور و ناموس است لا محاله و عقل حق و صدق خواهد بود و احتیاج نیست که با عقل موازنه شود بلکه دلیل عقلی که در جزایر آن باشد نه خفته خطر است که آنکه مقدانش بیدستی رسیده باشد

و استیضای جمیع مشربط شده پس بگویم قدرت ثابت شد که در واقع هر یکی و در اصول بوده باشد هر آینه عقل با عقل قادر بر معرفت ایشان خواهد بود و هر چه و این معرفت است از عقل الله است و چون خود پس هر امری را امور دینی که صحتی بر عقل بر موقوف نیست خواه از اصول و خواه از شرح فاعلی سزاوارست که عقل از تحقیق در آن نگاه دارد و عقل از غشیت آن عقل شمار و آنچه شاست آن عقل باید و عقل دور لازم آید مادی که سخن باشد به دلایل عقلی که از این همه سلام الله علیهم درین باب نقل شده چنانچه درین ازین درین کتاب است ذکر کرده باقی است از این جمیع تمایزها و در این رسیده معقولان معین و جبرم با قرب عرف و اوضاع سالک فایده مستقیم ظاهر و عوید است بشیانی چند که حکمت بدانشین آن نشده مثل هر یکی ربط حادث بینم و اشغال آن در حق آن که مکتوب و اطراف بجز تصور و ذکره تا از ملک این کرده و از جمله خواهد بود که در شد کلام بلاغت نظام حضرت امیر المومنین علیه السلام است که در خطبه از خطب پنج ابدا که کسی خطبه استیضای فرموده و روایت کرده اند که این حدیث از حضرت صادق علیه السلام برآمده و مردی بگفت آن سرور آمد و گوشت با امیر المومنین وصف کن از جوی با هر دو کا

تثبیت

۱۹۲

خدا تا زیاده و شود بسبب آن معرفت پس حضرت امیر فرمود که شد و امر کرد که من در کتبه که انقلوبه جامع پس برام از کتب می شد نه و از دعام معلوم و تم شد آنکه حضرت بجز صورت خود و ملامت غضب از جهل و جهل ظاهر بود پس محمد با عزوجل می آید و مملو است حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود حدیث از این که است تعلیم بود که و تقرأ فیها السائل فما ذلک القرآن علیه من صوته فانتبه به و شغنی بنویسد بته و ما فکک الشیطان علیه فیما یسئ فی الذکر بحدیث مرثیه و لای سنه النبی صلی الله علیه و آله و ائمه الهادی کرامه فیصل علیه الى الله سبحانه ذات ذلک مفتوح حق الله علیک و اعلم انک الراجح فی العلم ثم الذین اغتاهم عن الخصال الشد و مفر و بیه حقیقت العیوب الا انهم بمخيلة ما جعلوا تفسیر حسین لعیب المحبوب ففتح الله تعالی و غیر با تخیل عن تناول ما لم یحیطوا به علی و حتی ترکهم التفتی بامان بکلم انجنت من فیه ذلک و سخطا تفسیر علی ذلک و لا نقدر عظمة الله سبحانه علی قدر عظمة ذلک فکون من الله الیکون ترجمه می پس تکرار الی مسائل هر چه قرآن مراده فاعلم که بر آن از صفات حضرت باری عز و جل و تعالی شادیدان

قد امكن و هو مداريت ^{طلب} روضي نوي و تبحر حليف كنه
 تر و شيطان بدستش آن از سینه زنت سب و رض سر و نوبت شده و
 از خبر رس و بیدای سلام الله عليهم و هو سیدان طاهر و پیر و پس باید و هم
 آنرا بیدای نام طریقت و او که روی و ظاهر و انحراف در آن نگاهداری که است
 متعاقب حق استی بر تو وید آن برستی که سنجین و علم تا نند و حق کرد بنده است
 ایش از نور کردن و قفسر نمودن در علم ایشاد بدین حد و طریقت است
 و از جانب حق جل و شرف و سلف بهجت رات از آن شده و اند متعاقبیت
 ربط حادث بقدم و نه اند آن فر کردن و بابت کردن است بر هر
 چای که تیر آنرا و از بخت خدای و و جل در کتاب مجید نشان و جل
 و اعتراف بیکر آن و حق نمودن ایشان و در آنکه سلف سینه بد کشت
 کردن از آن سوخ امید پس برین افتاد که ای سایل تو نیز باید که هر چه
 سلف تیاخی بنگردن و در آن و معرفت آن کوشی و ظاهر و گفتا نای
 و کوریا بهجت صلوات الله علیه بصلوات چنان یافت بود که از حق باطل بود
 ذات مقدس او است برین طایفه نایب معارف و بار آورده و نند آینه
 اند و نه از بعد از این برین سیم که کرد از تکیه نمودن یکم عقل و فرمود که و لا تقدره

مقدم

عقله الله سبحانه علی قدر عقلک فانکون من انما لکین عین عقلت عقلت
 جل شأنه و عقل فرسخ که از جلد باین فوی بود و دشنامک شمن و شغرت
 از سوال دلیل نایب است برین معنی و درین حدیث شریع دلائل است
 بر آنچه که گویند چه از بی حیات و اولیات که جواز استساک یک کتاب است
 نوع ثبوت حقیقت ایشان پس یعنی امر کردن حضرت به آن آنست که
 بعد از ثبوت ارسال و صدق بقدر است قطعیت یقینت جایز نیست رجوع کردن
 از کتاب و سزا مستقل دانستن عقل و چون یک کس فیض از طریقی است
 بتقل بعضی حایث گفتا کرده شده که مصطفی لیب و نظر بصیرت و لا فخر و لا
 بر آیه معانی چند در و شاد که در یک شاد مدعی باشد بر حق او را باطل
 فخر و معادین علیهم السلام و حدیثی این معنی بیشتر از آنست که فخر باین
 کتبه چنانچه بر مشیخ ظاهر است باب و انما است صاحب حدیث است
 و مسلک این بسیار است و بعضی از او وجود نایب کرده اند و بعضی طایفه
 متاخرین است و بعضی از راه و کاست چنانچه طریقه مکار و بعضی است و بعضی از راه
 حدیث چنانچه شیوه متکلمین است و اقرب مسلک و اید و همه مسلک طریقه
 اصل است و اولی صلی الله علیه و آله و آقا است که از راه و تسلیم و تسلیم از این

۸ رسول

طبیعی

افزای عالم بعضی با بعضی و بعضی با بعضی که در آنجا که موجود است اثبات کرده اند که عالم
 صافی است و بخت علم حکمت و نهایت لطف و رافت و چون بی نهایت است
 اخبار داده و درین باب در اشالی این مفسر معذری و طایفه از آن طریق
 تبیین شریک اگر بگویم تا حرکت اقبال باشد باین آینه از جل و کتاب است
 که حضرت صادق علیه السلام فرمود منقل بن عمر قدس سره که از نا صان انحراف
 بود و ظاهر کرده و در بیان حکمت و تدبیر که در مخلوقات بکار گرفته از انسان و حیوان
 و نبات و جمادات و در میان که انجمن اموری در در غایت احکام و رعایت
 انکشاف است بی حد و بر کمالی و بی و شرف و بی محورت فی پذیر و صورت است
 که آنحضرت فرمود یا مفضل اولی العباد و الا لای علی العباد علی عمل فی سعه
 نهیتت من العالم و نالیف اخوانه و نظمها علی ما می نایه تا آنکه
 إذا است عدل فمک و مبتدئ بقولک و بعد از نه دانست لیس
 المعقده هیچ نایب حاجت الیه عباد و الهام از مرقعه بالسقف را از
 مدوده کالباط و لیس مرقعه کالباط و الجواهر من و نه
 النصار و فلشیه فیما شانه معذ و الانسان کالطی و الذی است
 المصنوع و جمیع نایب و ضرورت استیانت و نهایتا و مبارک و ضرورت است

مقدم

مصرفه فی مصالحه من نفع فی هذا دلاله و انجته علی ان العالم
 مخلوق بتدبیر و حکمت و نظایر و ملائمه و ان الخالق له واجب
 و هو الذی الیه و نظمه بعضا الی بعض حتی قدس و تعالی سیده
 و کرم و جوده و لا اله غیره تعالی می یقول الخیا محدود و حتی
 و عظم عن خلقه المخلوق و یستاد و معضلی بدین خلق الانسان
 تا عتبه و اول دلائل نایب بزمه العجین فی انهم و هو محجوب
 فی طلبت ثلث طلمه البطن و طلمه الارح و طلمه النمیمه حیت
 لا یحلیه عین و لا یطلب غذا و لا دمع اذی و لا استیجاب متفقه
 و لا دمع مضرة و فاته تخیر الیه سن و المصنوع ما یفقد و لا یفقد
 لما انما است نایب الی ذلک غذا و حتی اذ حل خلقه و استخلم
 بدنه و قوی اذ یحیه علی مباشره و هو و یضرب علی ملاقات تضار
 فاح یطیق یأمله فی ریح استاذ الخراج و اعتقه حق یزله فاذا اراد
 دایک لدم الیه فان یفقد و صدم انه الی قیامها نایب العلم
 و الذی الی ضرب اقر من غذا و هو اندم و حق لیس و من الدم
 فیوانیه فی وقت حاجته الیه یحین یولد فی لفظ و هر لشفقتیه

استاد

بحری

و صحابی

بکی

طلبا للمرجع هو جيد تدبيري الله فالإدوين المعلقين بحرف ولا
 ينزديت بالثبات مادام نطلب البذل دقيق الاستعداد بين الأعضاء
 حتى إذا احتجرك واحتاج إلى هذا فيه سلامة ليستد ويقوي بدنه
 طلعت له انخواج من الاستعداد والاضراب المصمم به انظر
 فليس عليه ويستعمل له اساعته فلا يزال الكلال حتى يدرك فإذا ادرك
 وكان ذمرا اطلع الشعر في وجهه فكان ذلك علامة الداء وعمر الرجل
 الذي يخرج به عن حاله القوي وشبه للشباب وإن كانت التي في وجهها
 نقي من الشعر لسبق له العبرة والنهار في التي تحرك الرجل لانه
 من دوام لعل ويقاؤه اعتبر يا معضل فيه يدبر به الإنسان في
 هذه الأحوال المختلفة هل ترى بمكنت ان يكون بالاهار أو أنت
 لولم يجر اليه ذلك الداء وهو في الزعم ألم سيؤذي وتبعها كما يحف
 إذا نقدا ما ولولم يرتفعه المحاف عند استحضاره ألم يكن سبق
 في الزعم كما هو في الأثر ولولم يوافقه الله مع ولادة ألم يكن
 بموت حرمنا أو يعتدي بقدره لا يلاعبة ولا يصنع عليه دونه ولو
 لم نطلع عليه إلا نمان في وقتها ألم يكن سميت عليه مصغ نطعا

يكن

المؤود

والسنة

ر
ترجمة

ل
حاليه

وإسعته أو يقيم على الوضع فلا يستدبره ولا يصنع العمل ثم كان
 تشتغل الله بنفسه عن تربيته من الأولاد ولولم يخرج الشعر
 من وجهه في وقتها ألم يكن سبق في هيئة الصبيان والشباب فلا
 ترى له سلامة ولا وفاء قال الفضل فقلت له يا مولاي فقد رايت
 من يبق على حاله ولا يبيت الشعر في وجهه وإن بلغ حال الصبي
 فقال ذلك بما قدمت اليه من روات الله ليس بطلامه الجليل فقلت
 هذا الذي يرصد حتى يوافيه كل شيء من هذه المادب إلا الذي انشأه
 خلقا بعد أن لم يكن ثم يحل له في صلته بعد أن كان كان
 الإلهام يأتي بعمل في التدبير فقد يجب أن يكون المعنى والقدر
 يأتيان بالخطا والمحال لانهما من الإلهام وهذا انقطع من القول
 وحمل من قوله لا يأتي بالقبول والتفاد لا يأتي
 باسم تعاد الله عما يتولد الخدوت جلا ليهي أو لو كان المولد
 يولد فيها حاقلا لا يترك العالم حزين ولا دونه ولا يلقى حيران تابه
 للعقل إذا لم يجد ما لم يحرف وورق يورثه من اختلاف صور
 العالم والظهور والبهائم إلى غير ذلك مما يشاهد ساعة بعد ساعة

عليه السلام

٤

٥٠

كانت لا ولا لا لا لغوث أباهم ولا يلف الأباهم أباهم أن
 الأولاد كانوا يستقون عن تربية الأباهم وحياتهم فيكون
 عنهم حين يولدون فلا يعرفون الأباهم ولا يمتنع من حاج
 أمه واحتج وذوات الحرام منه إذا كان لا يعرفون وأقل عليه
 ذلك من القباضة بل مواضع واعظم وافصح وأجمل وأبشع
 فخرج المولد من بطن أمه وموكل أن يرى منها لا يحل
 له ولا يحسن به أن يرى وأقل شئ كيف أقيم كل شئ من الخلق
 على غاية الصواب وخلال من الخلل دقيقة وجليله عرب
 يا معضل الأطفال لو جبه إن بقيت فيها أحدثت وعدا عظيمة
 من ذهاب البصر وغيره فالكاه يسأل تلك الرطوبة من رؤيتهم
 فيعقهم ذلك البقية في أذهانهم والاستلام في انظارهم فليس
 قويا أن يكون الطفل يتفهم بكاء والداه لا يعرف ذلك مما
 دأب له ليتكلم به ويتوحيات في الأمور مرضاته ليتكلم بها
 لا يعرف أن الكلام أصح له وأقل عاقبة فكلما يجوز أن يكون
 في كثير من الأسباب من لا يعرفه أن يولد بآثاره فيكون

عليه السلام

ويؤما بعد يؤموا اعتبر ذلك من سبب من بدني وهو
 غافل يكون قالوا له لغيره فلا يصح تدبيري معبر عاير عاير
 لولم لا عاير كان يجد غضاضة إذا رأى نفسه مصمولا من ضعا
 معشيا بالحرف معنى في المبدأ لا يستغنى عن هذا طه بركة بدنه و
 رطوبته حيث يولد تركا لا يوجد من الحلا ولا الوقع من القلو
 ما يوجد للطرف فخرج إلى الدنيا عاير عاير عاير عاير
 الأغنية بدنه ضعيف ومعرفة قصة ثم لا يزال في القوة
 قليلا قليلا وشيئا بعد شئ وحال بعد حال حتى يلف الأغنياء
 ويعتد ويستمر عليه ما يخرج من حد التماسها والخير لا يلبس إلى
 النصف في الإضطراب في العاشر بعقله وحيلته إلى الاعتبار
 والقدرة والشهو والفتنة والمقصية في هذا أيضا وهو فاته
 لو كان يولد تام العقل مستقلا بنفسه لكان هب موضع سلامة تربية
 الأولاد وما قدس أن يكون للمولود في الاستعداد ما لم
 ليصحة وما يوجب التربية فلا على الأبناء من المكافات
 البيرة والفتنة والمطعم على غير ما جسدته إلى ذلك منهم ثم

كان

[illegible]

10

باجزی که بخورد که طایع طبعش نبوده باشد و پیش از این صبح بخورد و اگر در وقت
صبح از وقت او دهنی را نوشید و منع بود و روزی در طایعهای صلب و در آن
حالت نیز هر که باقی میباشد پس باورش برترتیب کردن که صحت اولاد و دیگر متغیر
تغییر است و بعضی از اینها و صنفی بسیار است و باطوار سرسره که خود در طایعهای
بی دندان گستره میرود و چنانچه صبر آن را که با وجود بی دندان طایعهای صلب میباشد
میتواند مثل گشت زمان را مانند کن یا بطریق پیچ و پاسته است و در وقت
و خلقت از آنکه در بدن بریل و قوی بودن بر خشم آن اثر نهاده ای صبریست
که در ایام بقای انسان خورد و بی کسی که طفل شیرخواره را که کمالاتی و صفت
از آن قطع و رعایت برتر از آنکه شده باشد قدرت بر خشم آن را در او که
بعد از بلوغ و رشده موی از روی او سپردن نمی آید نه برینته الطمانی فی سحر سبب
خلایق و قدری که مرد از ازا هست با وانی بود و از آن اثر نهاده ای مثل مردان موی
روی سپردن می آید نه از صفا و نقاد است و از آن می مانند پس مردان را با این
نیت کم میشد و برین موی منهدم می دیگر برترتیب می شد مثل گشت زمان
که بر بس مردان پوستید و سپردن می آید که کلیمان را از مردان ذوق نیکوار
و از این خطا را بطریق منشی باشد منظر کس کس که کم از او لایح منسب و هر از آنکه

ظ
تربیت

۹۳۰

[illegible]

۴۵

یہاں پر

五

[illegible]

۱۰۰ مثال

مستحق از تربیت چند و از این سبب کردن و نباشد و ب باشد که معرفت
 نماید به درود هم ترس نبوده از این جدا شود پس با خود مدد از خود
 و خود را خود و گزین قیاسی که قطعی از شایسته که از ماضی بودن عقلانی خود
 آنست که اول بار که چشم باز میکند صورت مادر خود را می بیند ای عقلانی
 و طاعتی نای که از غفلت چگونه بر حسب واقع شده که شاید از غفلت دور
 یابد و در هر چیزی در موضع خود که بسته شده و چنانچه می باید هیچ کسی که به فعال
 نماید و این میل بر در مرتب است به آن بدستی که در دفع احوال روحی است
 که اگر بنگراند به موجب معنای عظیم بنویسد مثل بر طرف شدن روشنی چشم انسان
 پس با چنانکه ایشان و سبب خود در این آن بگویند شده و سبب است به علت
 بنای ایشان که شده و به در پیش این معنی غافل و معطل بایستد تا آنکه به
 باز دارند چنان جائز است که در بسیاری از غفلت است و از غفلت بی پروا باشد که
 اگر فانیان با حال و شکر که در دست پر از این بران یا به نکلند تا کمال حق او است
 و بجا به است و معرفت بنیادانی خود نزد پس فانی رسیده است که اگر
 سلسله موجود است یعنی باید که معرفت آن روحانی بوده باشد یا کسب نماید
 معترفی در روشها کند فی الحال حکم کند بر آنکه فانی او است و بجا به دست

یا

و بنای و امثال آن از حسنه های که انسان را نهایت احتیاج است به آن و بینه
 میسر نشود و باینکه چنانچه سبب حیات انسان است مثل شکم و غذای
 و جامه و آفتاب و آتشی است اینهاست و با از برای رفتن یعنی پیش بینه
 بطلب و باینکه خود چشم از جهت کار خود در دست به و متاع دیگر که از آن بطل
 می آید و در آن از جهت طعام خوردن و آب نوشیدن که سبب بقای حیات
 نوع حیات است و بعد از برای نعم کردن طعام و شراب و بکار برای خالص کردن
 صفات از در و نقد با مثل بی و کوشش و تفریح بول مضایقه و بکار از جهت خوردن
 و استادن و نقل و نقل از جهت نگاه داشتن آن تا به درج سپردن آن و در
 برای انعام است مثل و بچنان جمع انعام و در آن راه را که ملاحظه فانی و فکر خود را
 کار فانی هر آنست که باید که هر یک در موضع خود از روی حکمت و موعود به
 شده و منتقل بود که کفتم ای مومنان من بینه کان برده اند که اینها مثل طبیعت است
 حضرت فرمود که پس از این طبیعت که هر گونه چیز است اما صاحب علم
 و قدرت برای او و بچنان مصروفات به بود و مخلوقات به نیست یا نه و این
 موجودات مشا که در نهایت احکام و انعام از او بقدر اختیار صادر شده
 یا از آنکه بینه آری از برای فانی عالم کرده و از این که بیکای قصد و اختیار و یا

۲

یکه فانیان هم نمی رنج کنند که اگر معلول در تعلیم باشد و او تحقیق مال الف
 و مدد و رفعت آن آگاهی گشته چه بسیار از امور باشد که در حق آن
 ضرر باال باشد باشد چنانچه شود مست حکایت آنکه که زبان جوان خوش
 و موهبت آن سبب ملک است او شده اما آنی که از انصاف افعال می ریزد آن نشانه
 سبب بیرون آمدن روحی است که در بدن ایشان می باشد و از سپردن
 نیاید باشد و معنای تعلیم مدد بود پس فانی از این معنی فرموده که بدن و سبب
 آن را طبیعت از بدن ایشان فرود نبرد و تا در کبر سن هیچ و مسلم باشند پس فانی
 ای عقلانی که چنانکه نسبت پیدا کرده و چه تدبیر دارد مصالح ایشان بکار و در فانی
 کن بر بگویند حق کرد و طاعت تواند و تسلسل را و چگونه است هر یک از دو کار را
 بر وجه اصل و اوقاف قرار داد است برادران خیریتی کرده که نقطه فانی را در دست
 و است زنا را برای سافه که نقطه که از غیر او رسیده و از نگاه داشت و از نگاه
 نقطه را و سبب داده که چون پدرش یا به خود مدد کند فانی تا کند چای و او شک
 نیاید تا آنکه این تدبیر است و تدبیر می باید که صاحب علم و حکمت و لطیف قدرت
 باشد ای عقلانی تا مل کن افعالی بدن آن را که چگونه معنوی بیکت معنوی
 شده دست از برای گرفتن و دادن و معنایها کردن مثل کتابت و تدارک یا

ل
تفصیلاً

علم و حکمت از او صادر شده و باینکه در حال که خود درین مخلوقات مشا به و بیکت معنوی
 میکند و باینکه عالم معنی یکد بر است که در نهایت علم و حکمت و نهایت لطیف قدرت است
 و آنچه ایشان از طبیعت نامیده اند نقطه است و در مخلوقات او جاریست
 بر آن که بگویند معنای حکمت و تدبیر است مثل آنکه حکمت اقتضا کرده که کائنات برین
 سبب ظاهر می شود و باشد و در حقیقت برین شکل مخصوص بوده باشد و بچنان جمیع موجودات
 در فانی و معنوی به معنی باشد که اصل کمال او است و بعضی از مظاهر انوار آنکه
 تا اجال او نیست و آنی که در خود و معترض از میرسد که اشخاص معنی کند و بد که
 ش بدان عالم خودی خود برین نوع و ترتیب موجود شده باشد پس بر این نوع
 این مدعای اوقاف است شریف صرف کرده فکر فانی و سبق کار برده اند و وسیله
 چند دست آورده که اکثر آن نزد فانی اند و به سبب خلقت معانی و در اشیا و مظاهر
 و افعالی نیستند و آنچه که از کلام بلاغت نظام حضرت فقیه باسن کرده است
 که احاطه احتیاج به تفرض شدن آن نیست و باید که تا فانی بطلان کلام معترض ظاهر
 میکرد و در دانش آنکه به هر عقل و معانی حاکم است بر آنکه معنی معنوی که خط و نشان
 غایت حسن سبب موعود زینت بوده باشد چنانچه شده اند و فانی خط و نشان
 نشده باشد از این و در حق باقی بر منتهی بی و توفیق صادر می تواند شد و معنی

ل
معنی

چون از وضعیست بیانات است که طبیعت از ادعا فرست از طبیعت وجود
سپس تنفس است فتنی از طرفی بنسبده مطلقا ما درم که طبیعت وجود قبل از هر تنفسی نباشد
موجودی که وجودش سابق باشد یعنی طبیعت از ادعا فرست از طبیعت که بنسبده شده
بود و بلکه قدیم باذات و مبدء سابق بود است است بنسبده از ادعا فرست از طبیعت
قدماست مبدء از آنست پس میگویم که در عقل سلم و فواید بنسبده از ادعا فرست از طبیعت
تجربیه کننده و همچنین کارخانه عظمی را از ادعا فرست از طبیعت که مبدء از ادعا فرست از طبیعت
اینچنین حکایت کرد و قدر است شایسته را و مطلق بر قدر است از ادعا فرست از طبیعت
و انداخته حکایت کرد و در ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت
از ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت
حاکم علی الاطلاق از ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت
موضع و نیز از ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت
الصدور و ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت که در ادعا فرست از طبیعت
من القیم و العصب القلا یصل الیه ما یخاف و یخاف جمیع فی الخلق یخاف
أحدھا الخیر الصوت و هو الملقوم المتصل بالزیئ و الخیر یخاف
الغدا و هو الرئی المتصل بالعدو و الموصیل الغدا الیه و یخاف جمیع فی الخلق

[illegible]

212

بگو که زنی شمع نه محلی الا نشان علی تقدید و البته مذهب الا
لیقه هو الا ارض نلایه من الجلس علیها کما تات من الجلس
یحمل جعه و کلی طه اذالم یکن بینہ و بین الا ارض حایل فی قسید
ملا بتهار جبه یعنی اضطرر کفایب کرد و اگر اشرف المذات و در
سین و اطراف او را بخوان و گوشت بی پوشش بی بطریق فزاید که در میان طبع
پنهان میکنند تا کسی در آنهم نمی دران نباشد و از آنجا محفوظ تا کوفه را
در حق و در خارج یکی در جعبه بدون آمدن صوت که آن عبارت از مشعل
بتنس و یکی رحمت از درون سدا که بتنی بگوید دست و فصل است بعد از
قرار ده و دیگره پوششی که در وقت طبع درون مانع شود از نمودن غذا را و غیره
که اگر آن برده بر روی افتاد و طبع همان مقدار بخشش می رسد که در کف می باشد
چون در کف بر سطحی الا طبع بطریق باونی خلق کرده که همیشه با بدولی نه و در او رسد
کنند و تا نام درست و دو جا کند و موجب تلف از خود پس هرگاه غذائی با رسد
و عارضی نشسته طبع خواهد یافت و گندیده خواهد شد و گرم و دو خواهد افتاد و یک
را نفس کشیده که خواهد شد و بعد از حضرت رؤف از روی لطف و رحمت
طبیعی بر روی آن نواراج نفس که در وقت غذا خوردن او را پوشیده و دارد

لَمَّا كُنْتُ عَلَى الْغَنَامِ أَنْ نَصَلَ إِلَى الدَّيَةِ فَيَقْتُلُ مَنْ جَعَلَ الدَّيَةَ مِنْ دَحْةِ
أَعْدُوهِ لَا يَفْعَلُ وَلَا يَجْزِلُ لِكَيْ لَا تَحْتَرِفَ الْحَرَادَةُ فِي الْغَادِ فَيُؤَدِّيَ إِلَى
التَّغْلِبِ مَنْ جَعَلَ لِمَا قَدْ بَيَّوْلُ الْغَنَامِ أَشْرَاحًا يَضِيحُهَا لِلْإِبْرَامِ
جَرَامًا دَامًا يَفْقِدُ عَلَى الْإِثْنَانِ عَيْنَهُ فَمَنْ مَضَى أَنْ يَجْعَلَ الْبَحْصِ
مِنْ هَذِهِ بَلْ لَيْسَ لَا يَجْعَلُ مِنْهُ وَلَا يَصْلُحُ النَّاسُ أَكْثَرُ مَنْ جَعَلَ الدَّيَةَ
عَسَبِيَّةً شَدِيدَةً وَقَدْ رَأَى هَيْضَمُ بَعْدَ الْعِلْدِيَّةِ مَنْ جَعَلَ لِلْبَدِ
رَقِيقَةً نَاعِمَةً لِقَوْلِ الصَّغِيرِ الْغُلَيفِ مِنَ الْغَنَامِ وَأَوْ لِمَنْ مَضَى فَعَمِلَ
مَاهُو لِنُطِيفٍ مِنْ مَعْلُ الْمَعْدَةِ إِلَّا اللَّهُ لِقَادَرُ تَرَى الْأَهْلَ بِأَيْتِ
لَيْشِي مَنْ مَذَلِكَ كَلَامٌ هُوَ مَذْهَبُ سَلْبِ حَكِيمٍ قَادِرٍ عَلَى مَا
لَا شَيْءَ قَدْ خَلَقَهُ أَبَاهَا لِأَمْرِ وَشَيْءٌ وَهُوَ لَطِيفُ الْعِلْمِ كَرِيمُ
مَعْمَلٍ مَصَادِرُ الْخَلْقِ مَحْصَا فِي أَرْبَابِ الْغَنَامِ هَلْ ذَكَرَ الْبَحْصِ
وَبَصُولُهُ لَمْ يَصْلُحْ لِمَا سَلْبُ مَحْصُونُو فِي الْعُرُوقِ مَعْلُ إِلَى بَعْدِ
إِلَّا الْبَصُولَةُ وَلَا يَفْعَلُ لِمَا صَادَبَ الْأَهْلَ عَلَى الطَّرَافِ لَا مَصَاعِ إِلَّا
وَقَائِدُهَا وَمَعُونَةُ عَلَى الْعَمَلِ لِمَا دَاخِلُ الْأَهْلِ مَلُتُو. كَيْفَ لَيْشِي
الْأَهْلُ ذَكَرَ الصَّوْتِ حَتَّى يَهْدَى إِلَى الشَّمِّ وَلَكِنَّ سَرَّ حَسَنَةً لَرَوْهُ وَلَا

خظ
الطيف الطف
كذاتي الحواس

•

یغیض

—

وَسَقَلُوا وَنَافَى الْجَوْفَ مِنْ شَرِّ اسْمِهِمَا وَنَافَى النَّفْسَ مِنْ بَيْنَهُمَا
وَإِذَا هُمَا لَغَضِيَّتَ مِنْ حِلْفَتَاهُمَا وَلَقِيَتَ مِنْ وَصْفَتَا تَعَالَى الذِّفْ
قَامَهُ مِنْ قَوْلِهِمَا وَسَاهَا عَلَى دَعَائِمِهِ كَيْفَ يَطْرُقُهَا فَاطِرُ وَلَمْ
يُضَيِّعْهُ عَلَى حِلْفَتَاهَا قَادِرُ وَلَوْ تَضَرَّبَتْ فِي مَدَاهِبٍ وَكُنَّ كَرَفَاتٍ عَلَى
خَادَتَيْكَ لَالَهُ الْأَعْلَى لَمْ يَطْرُقْهُ هُوَ فَاطِرُ الْغَفْلَةِ مَا تَضَرَّبَتْ
تَفْصِيلُ حَتَّى تَنْقُضَ وَغَايِبُ اخْتِلَافٍ حَتَّى تَجِيَّ وَمَا لِحِلْفَتَيْهِ الطَّيْفُ
وَالْتَقِيَتِ فِي الْحَيْفِ وَالْقَوِيَّ وَالْضَعِيفِ فِي حِلْفَتِهِ الْأَسْوَدُ كَرَلَا
الْتِمَادُ وَالْمُتَوَكِّلُ وَالْقَوِيَّ وَالْمُتَعَدِّ إِلَى الْقَوِيَّ وَالْمُتَعَدِّ إِلَى الْقَوِيَّ
وَأَسْبَغَ وَأَسْبَغَ وَخَلَّابُ النَّبْلِ وَالسَّارِ وَتَقَرَّرَ هَذَا الْفَجْرُ وَكَرَّرَ
هَذِهِ الْجِبَارُ وَطَلَعَ هَذِهِ الْقَدَالُ وَتَوَقَّرَ هَذِهِ الْغَابَاتُ وَالْأَلْسُنُ الْمُخْتَلِفَةُ
وَالْأَوَّلُ مِنْ حَيْدِ الْمُتَعَدِّ وَالْأَوَّلُ مِنْ حَيْدِ الْمُتَعَدِّ وَالْأَوَّلُ مِنْ حَيْدِ الْمُتَعَدِّ
تَرَانِغُ لَا يَخْتَلِفُ مَوْضِعُهُمْ مَعَ لَمْ يَكُنْ وَالْمُتَحَيِّجَةُ نِيَا دَعْوَى وَالْحَقِيقُ
لَمْ يَأْمُرْ وَهَلْ يَكُونُ سَلَامَةً مِنْ غَيْرِهَا لَمْ يَأْمُرْ مِنْ غَيْرِهَا لَمْ يَأْمُرْ
تَرْجِمَ مَعْنَى الْقَوْلِ كَتَبْتُ لَكَ كَرَامَاتٍ بِإِذْنِ قَوْلَاتٍ رَفَعْتُ مِنْ كَرَامَاتٍ بِإِذْنِ قَوْلَاتٍ
حَبِيرُ طَارُ وَجَوِيدُ اسْتِ وَتَكَلَّمَ كَرَامَاتٍ بِإِذْنِ قَوْلَاتٍ رَفَعْتُ مِنْ كَرَامَاتٍ بِإِذْنِ قَوْلَاتٍ

و تا آنکه روح متولد گردد و حیوانی یابد مستقیم و خایف و از آنکه نشد از عذر استیلا
لکن غلبه ایشان معلولست و البعد محبوب و هوول را با نظر حکمت نبوی
نظر افکند چنانکه حضرت لطیف را میگویند از احکام و اتفاقات در آن پیش ایشان
بسیار برده و مشاهده از برای هر یک چه پیش از آنکه در وقت حاجت عاقلانیت در
آیات خود روی کرده باشد با استخوان و پوست بدن ایشان و پوست زنده که بر کف
قوانند خود و نظر کنند بوجهی که با آن غرض و لطافت بیند و ترکیب و رنگ و بوی
براست که فیض نظر از آنکس بتوان که در وجود خود بر روی زمین می رود و در میان
و امین بر زنده از جهت تحصیل رزق خود میدود و در اتمام دارد و بر ضبط آن تحمل میکند
چند الی و راجع خود و حیوانات از آنکه در قرارگاه که دارد و جمیع آن کند و روی خود دارد
ایام که ناماد وقت رفت و بایران که تاد بر نقل و حرکت نیست از کبر سنگی این
باشد تا ملکی که بر کوه متکفل شده و روی او را حضرت کریم علی السلام و دیگران
بر روی خود نشاند و از رزق از جهت او میماند و معتقد است صاحب عقل و بخشش را است کرده
و عاقلان خردوار از آنکه بر حیثیت و دگرگون کردن نیند و او را از آنکه نیست از چه
و در میان سنگ خارا و قعر دریا باشد و اگر سنگی را که در مجاری آبی که او که مبارک است از قعر
و طاعت نماید از خلدی و پستی او و آنچه در سنگ است از انصاف و اسباب آنچه در سنگ است

[illegible]

و من غیر محدثه سبب یکی کافی قتل کرده که در حق عبد الله و بعد از آن یکی
از اعاظم زمانه بود و از حضرت صادق علیه السلام پرسید و گفت یا محمد از چه بیم
که کار اخطائی و دیری است که به شما هم موجود بود آن سرور فرمود که بشنید
لطیفی را من بود و بعد در میان و آن را بشنید پس حضرت به از ارباب
و گفت ای عبدالله هذا حق نکتت له من الله غلط و تحت احد الملبط
جلد رفیق و تحت الجلد الاثیق ذمه مایعه و فقه ذایه و لا الهه
الما یعه تحتل الفقه الذایه و لا الفقه الذایه تحتل المایعه
و باده ای علی سالها لم یخرج منها مصلی فی غیر عن صلاحها و لا دخل
فیها خصوص بعد عن صلاحها لا بد بطلد که خلقت الامم اتقی تعلق
عن مثل الوب الطور و لیس امرنا لهما دیوانه آخر قلمی تم قال شد
ان ذایه لا الهه و حذر لا یسبک له و ان محمد عبده و رسوله
و انک امام و خلیفه من الله علی خلقه و اما تأتیب بقا کتبه
ترجمه یعنی این قولیست سرور و الباب بر او است پوست سرور و است
پوست و سنی یا لب و در تحت آن پوست طلائی و مع نفوس بزرگ و اثره و طلا
و مع نفوس بزرگ و حشمت و شرفه که در تحت فروز و بنو بطای را و از امام علی

منتهی شود و از قبض رحمت او محسوس گشته پس بزم کرده و اوست که می بیند
که منتهی حکمت و معلوم برده نمی آید و منتهی قوی قوی را که یک قطره
وقتی از یک قطره که دانسته تا زمینهای تمام بر روی زمین استیفا می
نماید و دانسته و نازل نگاشته است از یک قطره که بهشت است و زمینها
که در زمین و بیابانها و دریاها و از رحمت ای می شود دیگر فرموده و فرستاده
بر من انراست و در عالم خلق الله او را تمام قلوب من بر او می کشد و در
سبب این فرستادن به پادشاه زبیری که می کشد و می کشد و می کشد
منم و بگویی آورید و در اطاعت و انقیاد او می کشید تا بدین حد از زمینها
که ناکوت ریاض فله بر او می کشد و بر او می کشد و بر او می کشد و بر او می کشد
که منقل او را در خود و در شمار می کشند و در اموات شاهی شوند و در خود
می کشند که این را قدرت بر او می کشد و در این است که بر او می کشد و در این
شاهی و پادشاهی و الای جسد که بر او می کشد و در این است که بر او می کشد و در این
اصول کافی از حضرت ابوالحسن موسی بن جعفر علیه السلام نقل است که اینست
بن حکم که یکی از اعظم الامهار است و حضرت بود خطاب کرده فرمود که یا بشام
ان الله تعالی کل شئ من الخلق و من المخلوقات بالیاس و در اتم سطر

ل
بالعقول

و فرمود

بود است و این بزرگوار خدای تعالی و در یکدیگر در خلق سموات و الارض
و آمد و در دست نبی روزگاری که بر روی دریا جاری می شود از جهت اینست
و در آنکه خداوند عالم جل شانه و فرستاده از آسمان پس بآن نازل کرد که
زمین را بعد از آنکه مرده بود یعنی انحراف کیا با می در دو نیمه و هر نیمه کرده
در روی در هر قسم دانه و در یک با از جانبی باین و از دیگر که است باین
آسمان و زمین از جهت متافع و مصالح خلایق هر آینه علامتها و نشانههاست
بر این جهت شده از برای آنکه بیک عقل می شود اگر فرزند و بنظر برست علامتها
کنند یا شام به همین کرده اند است خدا می تواند این افعال و حکم و منتهی
و دلیل بر معرفت خود یعنی بر اینست که بنا را در بری و واقعی است که در هیچ حالتی
از حالات از محال است از ایشان غافل بوده و نیست و هر چه با یکدیگر ایشان
بود است از جهت ایشان آنرا داده ساخته و چندین مخلوقات عظیمه و اکبر
تعبیه ایشان کرده و بنا بر فرموده و سحر لکم لیل و النهار و الشمس
و القمر و الخیر و غیره است یا صمد و الای و من غیره از صفات من که در هر
بطنم آورده منظم و بر پا و در خود پیدا فلک و ناره و تا توان گفت
آری انما خلقتم فی ربی و من غیره و در هر روز و در هر روز و در هر روز و در هر روز

و فرمود

و فرمود

ایشان فیصله داد و چون حضرت ابراهیم باطنی معرفت آن حاصل ننمودند که
 بتجربین آنکه استیلاست بنفیات فیما بین علی که ظاهر و باطن است و بر
 بتدبیر است و جل نه و غالی باشد و اهد و بوجوه تصدیق است که ظاهر
 در بد او چیزی نیست موجب قطع خود بر صدق او جای نیست که منسوب
 به او باشد و اکتفا بر حقیقت و اگر در غیر آنکه این معنی موجب فتنه های ظلم و ستم
 در حق آنها می بسیار است و تجویز این ستم را هم اجمال عدل و حکمت و انصاف
 جایز نیست که یکسوم عقل گفتا کند چه سابق مذکور شد که در بعضی عقل
 کرده که اکثر امور را در عقلی و مستور است و حق امری که ظاهرش در نظر او محسوس
 و در واقع آن محسوس است و با شوق با آنکه عقل محسوس است و با شوق
 اشخاص نیز در غایت تفاوت و با شوق که کامل عقلی کسب مقتضای عقل
 فعلی بجای آید و ناقص عقلی آنرا قسیر نماید و در غایت تفاوت و با شوق
 حکمت کامل در حقیقت است که با شوق توقف بر حقیقت و تعلیم است عقل را
 و با شوق آن عقلی که در آن آنگاه امری که صلاح و سود و مبادی در نیست یاری
 تعلیم نماید تا آنکه امور را در عقلی سازد و با شوق خالق را در بد او در حق
 ذات مقدس او را آسوده و غالی باشد و در غایت تفاوت و با شوق

ل
بنواطو

در

من الدلائل والبراهین لکیلا تتخلوا أرضاً فکلمت حقیقه یکون
 معه علم بدلی علی صدق مقالته وجوده عند الله تعالی بعد از آنکه
 ثابت کردم از او ظاهر و بر این ساطع که ما را غایت است که منسوب
 زما و هر چه خلق کرده و حکیم است و احوال بر وفق حکمت مصلحت می کند
 و روانه دارد که عباد او بر ضلالت و گمراهی باشند و منقوت و حضرت خود را آگاه
 و ارفع است از آنکه مخلوق است و او را مشاقت تواند کرد و با یکدیگر می خیزد
 و آگاه و استفاده واقع شود پس ثابت شد که در امور و در ستمند را با وجود حکمت
 و خلقت بسیار مردمان غیرت کنند با ایشان در جمیع احوال و بر کزیده باشند
 از میان مخلوقات و راه نمایند که راه هوایند و خود را از جانب حکیم علی الاطلاق
 بملکت و دلالت کنند که آن عبادند بر مصالح و مصلحت ایشان و بر هر چه جز
 فعل آن سبب بقای ایشان است و ترک آن موجب فساد ایشان است که
 مذهب باد و شبه نیست فرمودن است پس حضرت حق و صدق غافل
 جزئی و نیز بر همین موافقت و در بدلی و تبیین که در ذات او آرد و نیز
 از بطن این حق تعالی که در او گفت پس از آنکه صاحب حضرت ابراهیم صاف
 علیه السلام مثل مردمان بن ابراهیم و محمد بن النعمان و شام بن مسلم و علیار و کثیر بن آن

سور و حاضر بود و در حقیقت بن حکم نیز در میان ایشان بود و کثیر بن حکم
 پس حضرت ابراهیم علیه السلام و در حقیقت بن حکم که در آن است که شریف
 مرا که چگونه با هم برین عید کثرت کردی و چه از او پرسیدی هشتم گفت و این
 رسول الله مرا چه باری است که در پیش شما سخن توام گفت و زبانه بدین
 معنی که یاری میکند حضرت زبور ای هشتم هرگاه من مرا در نماز و هر چه شرط
 از شکیبایی که میباید آن اقامه نموده و در تکمیل بگویند که این شیوه اوقات
 و زمان برادر است و هشتم گفت با مولای خیر رسیدن که بر این عید و رسیدن
 بهر نه نشسته و طبع کثیر بر وجه آمده اند و از او سلام سبیل برین میباید این جز
 معلوم تو پس با سبب بهر ابراهیم و در در خود داخل سجد و عمر و جان میدهد و اید
 در میان نمی نشست و شلو سبب در نیمه بوسید و خود را بر سرین و ابرو و
 انداخته و مردم از او سوال میکنند پس بن ایشان را می طلب کردم چون راه
 دادند داخل مجلس شدم و بعد از آنکه نشسته و گفتن من مردانم از سبب و
 ارتقا و بی تو اسم که سوئی کم گفت پس بر سر گفتن با تو چشمه ای گفت پس
 من این چه باری است که یکنی بی سبب که من چشمه دارم کم گفت من سبب گفت
 پس ای بزرگوار که چه پرسید و در حقیقت است پس من چشمه ای که پرسید از تو

مخوام که چه اسب سزاگوئی گفت سببش دیگر گفت یا نه گفت در کفتم
 بگویم که تو سبب آن گفت الهان و شخاص را دیدن باشد که گفت نمی آید گفت
 آری گفتی از ده فایده بیستی گفت بایست که او را بگویم چرا او را که بگویم
 گوش را گفت سببش که گفت و از برای چه در کار است گفت برای شنیدن کهستم
 آید از برای گفت یا گفت نه و جواب دادی که گفت که بگوید با هر چه دارد
 شود این چراغ گفت من چراغ که مستغنی از دست نیست گفت که گفت چه فایده است
 این چراغ با وجودی که در فتنه و کجاست و سالم باشد و هیچ فتنه بدین راه نیاید
 گفت ای پسر که من دیدم که چراغ را در کاه مشک گفته در چوبی که دیده باشند
 باشند یا اندکش دریافتند و میگفتند بطلب سببش از او و بی شکس بودن
 می آورد و بچین میرساند نمی گویانین با وجود قوت یا صوره فتنه می شود
 و امتیاز بینداند و کسی را که در فتنه و کجاست و او را در و چون نیست که خطی که
 است زاده و غلبه بریده که کل تعرف و قدر عقل است و مربوط ترین انفعات
 با وجود این با وجود و محنت مسامحه ای فرما از حدی که بر فتنه و کجاست که گفت پس
 بنابرین خدای عزوجل نسبت بزرگوار و با دست که هر چه چراغ در و کجاست
 کنند این را بهر اسب و اما بگویند آری چنین است که گفت پس بهر باشد

از وجود آن ولی آن تحصیل این توانند که گفت آری پس گفت یا با هر دو آن خداوند بگوید
 کند داشت چراغ ترا تا برای او ایستاده و نه فتنه و کجاست و دیگرین فتنه را
 در برست و ضلالت و اختلاف یکدیگر را بگوید اگر برای بدین مایه بود
 چنین کند که فاضل باشد میان حق و باطل و من کوبید بر عین سبب چون که سخن
 شنید زمانی که در پیش انداخته است سببش که در و در و بی سبب است
 نمود و گفت تو مشام من حکم نمی گوی که گفت از حقیقتات اوئی گفت که گاهی
 حکم من بر روی من از من گوید که گفت من تو مشام من حکم می گویم که گاهی در و در
 گفت و در پی خود نیستند و خود را چراغی دیگر نیست و چه گفت تا من بر
 خاتم مشام گوید که چون این نقل را بر عرض رسانیدم حضرت معلومت الله علیه
 را در این خاش خاش نمود پس گفت یا مشام از کجا و از کجاست این را گفتیم بهر دوام
 خدای تو با این از مشکلات علم لدنی اقتباس کرده و من که آن خلف حضرت
 با قیام اولین و آخرین و طبقه استحقاق حضرت رب العالمین است آن حضرت
 فرمود بعد از قسم که این در محف ابراهیم موسی کنوین و شیخ بیاض محمد باب
 قدس سره در کتاب بیرون اخبار اربعه بطریق و در هر طریقی و در هر کس از بعضی
 شادان که یکی از خطای اسلام است علی چند و باب سبب ایل اصول و مبرور

که گفت

ل
 اتفاقا بر اثر

تقل کرده که هر یک دلیل قاطعی است از برای معلول خود و بعد از انعام نقل بر آن
 کرده اند که گفت من بر سبب از نقل بن مشام که این طریقی را بقتل خود
 استخرج کرده و بجهت خود استنباط نموده و با از حضرت امام علیه السلام شنیده و از
 ما شکر که از اصول طلال و حرام و مباح و احکام را بقتل خود استخراج و شنیده
 کرده و پیشم بگویند و من فرمودم و در مان رسالت و اول بیت صحت
 و طهارت بوده و امام و امام اتفاقا بر اثر این نموده و ام از طلال که بقتل خود امام
 که از حضرت رضا علیه السلام شنیده و ام و چه کرده و این کترین بر سر از از از از
 من و سبب که بر او میگوید عن ابی عبد الله محمد بن شاذان قال قال الفضل
 بن شاذان النشای و ی آن سال شاذان قال النشای فی هلی یجوز ان یکلف
 الحکیم یجده و فعلمت ان لا فاعیل یجده علی و لا معنی قبل له لا یجوز
 ذلک انما حکیم غیره غایت و لا جاهلی فان قال لم یكلف الخلق
 قبل لعل فان قال فاحتمل عن ذلک العلم معروضة و موجوده
 هی امر غیر معروضة و لا موجوده قبل له می معروضة موجوده
 عندا هم فان تاب آخر و اما اسم ام لا ندر و نه ان قبل له منها
 ما هر چه و متها نا لا تعرفه فان قال فما اقل انما یفنی قبل له انما

و با هر دو حدیث خود نقل

بالله عز وجل فان قال لم امر الخلق بالانفراد بالله عز وجل و غیره
 و محمد و یا سبب موت عند الله عز وجل قبل لعل انما یفنی منها
 آن من لم یفنی بالله عز وجل لم یکتف به معاصیه و لم یستغن
 از شکاک الکباب و لم یزاف احد افترا شیخی و یستلزم القیاد
 و لا الظلم فاذا فعل الناس هکذا و الا شیاء ارتکب کل انسان منا
 یستحق و یستحق من غیره اقبیه لاحد کانت و کانت فی ذلک
 فساد الخلق اجمعین و و توجب بعضهم علی بعض ففصل الفرج
 و الاموال و ابا حرم الدینا و النساء و قتل بعضهم بعضا موت
 غیر حق و لا جبر میگویند فی ذلک خراب الدنیا و هلاک الخلق
 و فساد المراتب و النسل و منها ان الله عز وجل حکیم و لا یكون
 الحکم و لا یوصف الحلة الا الله و یخطر الفساد و یا مریض بالصلاح
 و ینزع من الظلم و ینزع من الفواحش و لا یكون خطر الفساد
 و الامور بالصلاح و الخلق من الفواحش الا بعد الاقرار بالله
 عز وجل و معرفة الامور و التاهی فلو ترک الناس بغیر اقرار
 بالله عز وجل و لا معرفة لم یثبت امر بصلاح و لا نهی عن

و اما در ایند و گوشت این کتاب احاطه الله علی طاعت کونین و عبادت حق
که مقتضی از شکا علم در این است شاید در این کتاب است سبیل الهی و بیان
یابد که در موضع این کتاب است یعنی از راه حکام و کتاب است که تائید بعضی با
بعضی و تدریس است شاید که در اینجا بکار گرفته است که در عالم ماده بر ملکیت
که انسان را از تسلطش منتهی بفرستاده است آنگاه از ماده و مقتضای حکمت است که
کردند بر وجهی سبب اول در وجهی سبب اول آتانی چند که بر قول که چه سبب
تصدیق ایشان شود پس باقی احکام از آنجا که از حق نشد بر وجهی سبب اول
در اثبات نبوت پس از صلوات علیه و آله در طلب اول است که بر یافت که نبوت
موقوف است بر طاعت ابراهیم باطن و معرفت آن حاصل شود و مکتوبی که
عالم وقت بظاهر باطن ایشان رسد و غایبی شده و احدهم در تقدیر و حکم آن
ظاهر اخراج نموده است در دست مدعی تا موجب قطع شود بر صدق ادعای او
پس ناچار از بیان کردن آنکه مجزیه مدعی دارد و ناچار از بیان کردن
آن بر صدق مدعی که در دست او ظاهر شده بداند که مجزیه نبوت که تقدیر کرده
شود این اظهار صدق نبوی که بر سالت و مقرران باشد یا دعوی در حق احدی
با او معارضه واقع شود و مقتضی آن قطع حاصل شود و اگر این فعل میانی

حکمت

که عالم بر این است و از حجت تصدیق در این ظاهر کرده و از حجت افاضی دیگر و
قائده قید اول آنست که اگر کسی را از قیاسی صادر شود و او دعوی نبوت
نکند و آنرا مجزیه نکند و قاید قید دوم آنست که اگر کسی خارق عاده است
ظاهر شود و قید در ظهور ادعا نبوت کند آنچه قبلی از ادعای او ظاهر شده محبوب
نموده و قاید قید سیم آنست که اگر کسی از روی شکیله و خلقی عادی ظاهر
سه و ذکر بکری یا معارضه کند از ترفیع مجزیه سپردن رود و قاید قید چهارم آنست
که اگر خلاف عادی از کسی سرزند که موصوف باشد هیچ صفات مذکوره
نابینشی نباشد که نشد و تفکیکات متصور مثل بودن از انرا نیست که کمال
یا از افعال اجنه یا از افعال نفس ناطقه که در اوجت قادر بر تصرف در اجسام مختلفه
نیز شده باشد یا از زیاده فی بعضی افعال که با ترفیع احوالی اقتاده مانده اینها
جمع محض کرده آنرا مجزیه نموده اگر کسی گوید که بهر گونه علم حاصل می شود کسی را نبیتی
که این حد احتمالات متوقف که در وجهی که در سطحی چنان کسی که در اوجت
دست داده باشد و در نهی وقت بر شکی که از امری می رسیده باشد که
با وجه و تفریق احتمالات مذکوره عقل قاطع است بر آنکه حجت و قوت
موجب تفریق نبوت شده و سایر دیگر و قاید تقصیر آنست که اگر کسی را سبب

شبهه
فوق قوت

شبهه

اقتقاد باطلی بهر سبب و باشد و جعلت آن او را قطع حاصل شود و قیاس بحال
نحوه بخواهد داشت و این بود که اگر بعضی از بعضی مستثنی است از بعضی
البیضاج بود تا داند بعد از آنکه از حقیقت مجزیه معین گشت واضح شود و حدیث
او بر صدق نبوی که مقتضی باوست پس گوئیم در اطراف ظاهر و افعال عالم از
آفتاب از نور تر است که حضرت سید کائنات در وجود است یعنی
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف صلی الله علیه و آله و با وجود
ضعف حال و مقدمات احوال و اشتغال تا بیره و غفلت او عارض نبوت کرد و کلام
بلافت نظانی که در میان است در این ظاهر شده و تصور بان اظهار صدق
دعوی آنحضرت بود چنانکه اگر چه و محمد رسول بآن ناطق است و خداوند
بالمقام احمد از حجت اظهار مزید شرف آنست و یا بآیات کثیره از انجیل و طبری که
مطالب معارضه که در چنانچه خود ان گشتن فی سبب بر آنرا علی حدیث نا
قادر البوره من مشی و ادعوا شهدا که من صحت و قوت القدر ان گشتن و کلام
یعنی اگر شکی داشته باشد در آنکه این کتاب سبب مستطاب را بر وجهی خود نویسم
و گویند که پیغمبر از پیش خود انش کرده است نیز اهل سنیه میا و دید مثل این بوده
اگر قول خود را صدقند و ایشان با اقتدار و علم نصحت و هدایت

کسولی

و شهادت در حقیقت جاویدت و یا آنکه همه مالک و شهادت در نظر و قیاس
توانست که با تصور خود از ان معارضه گشته و اظهار که عصمت ایشان است و کت
در دنیا پس سرور عالم صلی الله علیه و آله و انرا که از انرا در معارضه افعال
و عروق و مقابل نمودن با آنست و میوف و ایشان عدال و قتال را از معارضه
اختیار کردند و بذل نفس و مال را از ان آسان تر دیدند و فعل سلیم و سلیقه
مستقیم چون ملاحظه این معنی نماید با بعد بهر حکم میگذرد که قرآن مجید از او الله
شتر و خفا مجزیه است که از حجت تصدیق و دعوی سید انبیاء صلی الله علیه و آله
در این ظاهر شده و حکمی که عالم تدبر و تصرف اوست و در این که در مالک
او امری سابق شود که عالمی ملاحظه سازد و بر تصدیق باطل و حال آنکه قادر بر وضع یا
و بیان حکم میکند بر آنکه علی که این احکام و اشیان او را باشد و صاحب
تدبر است مزایه بود که در میان جهان دست خیر بدندان کند که مجزیه و حق خود
متر و معترف شده اند مالک است که عاقبت اندیش ناکرده اند است هر که
که در انجام کار در خطا سپردن وقت ناممکن که هرگاه ملک از ملک من بکس
از زیر دستان خود را بجهت ملک کند که عاقبت از وضع آن عاجز باشد چگونه
در نظر ملاحظه موم خدا بود پس ثابت و محقق شد که ظهور آن بی تدبیر او

بالبدیه

چندان تمکین

